

Vänsterpress om presidentvalet i USA – mitten av november 2016

För en vecka sedan publicerade marxistarkivet en första samling med kommentarer till presidentvalet i USA – se [Vänsterpress om presidentvalet i USA – november 2016](#).

Sedan dess så har fler haft möjlighet att reflektera över valresultatet, vad det berodde på och vilka konsekvenser det kan komma att få, liksom vilka lärdomar vänstern i och utanför USA kan dra av det som skett.

Martin Fahlgren 19/11 2016

Innehåll

Arbetaren	1
<i>Trump uppmanas värna mänskliga rättigheter</i>	<i>1</i>
Internationalen	2
<i>En bitter lärdom.....</i>	<i>2</i>
<i>Klasshatet avgjorde det amerikanska valet</i>	<i>3</i>
<i>Hur länge varar romansen mellan Putin och Trump?</i>	<i>7</i>
<i>Vem är Trumps energirådgivare Harold Hamm?</i>	<i>8</i>
<i>Bygg en vänster som kan besegra högern!</i>	<i>8</i>
Ny tid	10
<i>Om Trump funkis är något fel med världen (bokrecension).....</i>	<i>10</i>
Offensiv	12
<i>40 000 mot Trump på blott 24 timmar</i>	<i>12</i>
<i>Klimatförnekare och rasister i Vita huset</i>	<i>13</i>
<i>”Socialist Alternative kallade direkt till protester”</i>	<i>14</i>
Proletären.....	15
<i>Varför vann Donald Trump?.....</i>	<i>15</i>
<i>”Trump-seger förödande för arbetarna – vi måste ta till gatorna”</i>	<i>19</i>
<i>Kan syriska folket lita på Trump?</i>	<i>21</i>
Revolution	23
<i>Amerikas Brexit: För att bekämpa Trump, bekämpa kapitalismen!</i>	<i>23</i>

Arbetaren

Trump uppmanas värna mänskliga rättigheter

Tharanga Yakupitiyage, IPS

Arbetaren 11/11 2016

Människorättsorganisationer i olika delar av världen reagerar med oro på Donald Trumps seger i det amerikanska presidentvalet. De understryker vikten av att USA:s tillträdande president står upp för de mänskliga rättigheterna.

Under sitt segertal på onsdagen sade den nyvalde presidenten att han kommer att samarbeta med, snarare än att motarbeta, det internationella samfundet.

– Jag vill säga till omvärlden, att även om vi alltid kommer att sätta Amerikas intressen först kommer vi att vara rättvisa mot alla människor och alla nationer. Vi kommer att sträva efter det vi har gemensamt i stället för fiendskap, samarbete i stället för konflikt, sade Donald Trump.

FN:s generalsekreterare Ban Ki-moon gratulerade den tillträdande presidenten och underströk i ett uttalande den viktiga roll som USA har på den globala arenan.

– Som en av grundarna till Förenta Nationerna och som permanent medlem av säkerhetsrådet är USA en central internationell aktör. Människor världen över förväntar sig att USA använder sin starka maktposition till att lyfta mänskligheten och arbeta för det allmännas bästa, sade Ban Ki-moon.

Raymond C. Offenheiser, ordförande för biståndsorganisationen Oxfam America, påpekar att USA måste fortsätta att vara en ledare i kampen mot den globala fattigdomen. Han uppmanar även den nye presidenten att leda arbetet mot de humanitära kriser i världen som skapat den värsta flyktingkrisen sedan andra världskriget.

– Vi hoppas att den tillträdande presidenten kommer att ompröva sin hållning gentemot de flyktingar som söker skydd i USA som en sista utväg. Vi lever i en tid som kräver solidaritet och medkänsla, inte stängda sinnen, hjärtan och gränser, säger han.

Under sin valkampanj deklarerade Donald Trump att han vill avsluta det amerikanska flyktingmottagande som under året erbjudit skydd till 10 000 flyktingar från krigets Syrien. Han har jämfört de syriska flyktingarna med en ”trojansk häst” som kommer att sprida extremism och utföra terrorattacker.

Människorättsorganisationen Human Rights Watchs chef Kenneth Roth säger i ett uttalande att Donald Trump måste ändra sin retorik.

– Han hittade en väg mot Vita huset genom en kampanj som kännetecknats av kvinnohat, rasism och främlingsfientlighet. Men det är ingen väg att gå för att uppnå ett framgångsrikt styre, säger Kenneth Roth.

Sedan han meddelade sin presidentkandidatur i juni förra året har Donald Trump kommit med mängder av nedvärderande kommentarer mot bland andra mexikaner, muslimer och kvinnor. Han har även talat om att USA åter borde börja använda sig av waterboarding och andra former av tortyr.

Margaret Huang, generalsekreterare för människorättsorganisationen Amnesty International i USA, understryker att denna ”oroväckande” och ”giftiga” retorik inte kan bli officiell amerikansk politik, utan att landet måste upprätthålla sina internationella åtaganden.

– Vissa av de mörkaste kapitlen i USA:s historia inträffade när folkvalda politiker struntade i dessa åtaganden, däribland när tortyr godkändes, säger hon.

Hon menar att Donald Trumps uttalanden väcker farhågor.

– Vi kommer att hålla den tillträdande presidenten ansvarig för sina löften om att representera alla amerikaner i arbetet för en ”bättre och ljusare framtid”, säger Margaret Huang.

Internationalen

En bitter lärdom

Ledare

Internationalen 18/11 2016

- ▶ **USA:s systemkris djupare än någon trodde**
- ▶ **Ett resultat av liberalers arrogans**
- ▶ **Svaret kan bara vara organisering**

Innerst inne trodde nog nästan ingen att det var möjligt. Vi hade räknat med mer business as usual, mer bittra erfarenheter av hur lite det betyder vad en demokratisk president säger när det ändå är de stora kapitalintressena som styr politiken. Men vi fick Trump.

Vad vi kommer få med Trump vet egentligen ingen. Får han med sig etablissemang, sin egen partiapparat, alla institutioner som krävs för att en president skall ha egentlig makt? Vad han i så fall gör med den makten är också till delar oklart, men vi kan se konturerna av en politisk högerkurs med fortsatt koncentration av makt och rikedom i eliternas händer, allt mer ekonomisk laissez faire och allt färre regleringar, vare sig det är av de arbetandes villkor eller miljölagar. Allt som redan är illa i USA kommer att bli värre.

Men fernissan har fallit av. Trump är inte en finslipad maktspelare som talar om grön energi men stimulerar brun. Murarna han talar om finns redan – i både Europa och Amerika – och de skördar människoliv varje dag oavsett hur det paketeras i politikernas tal. Det gör att ingen kan gömma sig bakom snack om ”det mindre onda alternativet” eller att ”vi åtminstone lyckas göra något”, men det bäddar också för en kulturell backlash som mycket väl kan förkväva allt vi sett av progressiva sociala rörelser i USA de senaste åren.

Att resultatet upplevs som en chock betyder inte att den var omöjlig att förutse, även om ett yrvaket liberalt etablissemang upplever det så. Årtionden av arrogans från makthavares och

uppåtsträvares håll har bäddat för den konservativa moras som burit upp Trump. Att Clinton ställdes mot honom i presidentvalet togs av Demokraterna som garant för demokratisk seger redan från utgångsläget. Partieliten kunde bekvämt luta sig bakåt och ägna sig åt att överge alla vänsterparoller från spurten mot Sanders, nu var det dags att flirta med konservativa väljare. Att deras själv tillräcklighet straffade sig lär kvinnor, rasifierade och HBTQ-personer över hela USA känna effekterna av.

Det ligger ingen tillfredsställelse i att peka finger åt alla de bedömare som förklarade att Sanders var ovalbar, men däremot en lärdom – det råder nämligen ingen tvekan om att Sanders hade haft en större chans att vinna valet. Hillary Clinton var den ovalbara kandidaten.

Resultatet visar på exakt hur djup krisen är i USA, den sociala och den politiska. Rent systemmässigt är det förstås ett skämt hur en minoritet av de röstande kan vinna över majoriteten, men att Trump överhuvudtaget blev aktuell som president visar hur lågt tilltron till hela samhällsbygget sjunkit. Ta Brexit, ta Trump. Det är två uttryck för reaktionära stämningar som inte skall betraktas något annat än varsel om onda tider, men de måste också mötas med organisering. Detta kan vara väckarklockan som vänstern i bred mening behöver

Klasshatet avgjorde det amerikanska valet

Emma Lundström

Internationalen 18/11 2016

Donald Trumps valseger i det amerikanska presidentvalet borde innebära dödsstöten för de senaste decenniernas mitten/högerpolitik. Frågan är bara om Demokraternas partiledning förmår att ta till sig och analysera det som hänt eller om den försöker att skylla ifrån sig och peka finger i alla riktningar utom sin egen.

I många års tid har Demokraterna i USA, precis som den socialdemokratiska eliten i Sverige, trott att arbetarklassväljarna kommer att fortsätta att rösta på dem bara de tjuvar om att allt faktiskt kommer att bli bättre med deras politik. Trots att ojämlikheten ökar dramatiskt. Eliten har inbillat sig att detta inte kommer att få några konsekvenser. De har på något underligt sätt föreställt sig att deras ointresse – och i Demokraternas fall elitistiska förakt – för de människor som Hillary Clinton kallat för ”beklagansvärda”, inte kommer tillbaka som en bumerang. De lyssnade inte när en stor del av väljarna under våren förklarade att de ville ha ett systemskifte, en politisk revolution. Och nu har de fått svaret på vad som händer med ett parti som slår dövörat till den folkliga opinionen.

Debatten i medierna och i sociala medier efter valet har i stor utsträckning handlat om att hitta enkla förklaringar och syndabockar. Att avskrika Trumpväljarna som rasister och bakåtsträvare. Att hävda att Hillary Clinton egentligen vann, fast hon förlorade. I en krönika i Aftonbladet den 13 november skriver Katrine Marçal att vänstern inte får bli lika arrogant som Hillary Clinton. Samtidigt är hon själv precis lika arrogant som den nu forna presidentkandidaten. Enligt Marçal är det ”antagligen fel” att säga att Trumps seger beror på ekonomisk ojämlikhet. Hon tycker sig finna stöd i forskning för tesen att varken inkomst eller klass har någonting med Trump, eller för den delen Brexit, att göra. Katrine Marçal har hittat forskning som säger att det istället är väljare som tycker om ”ordning, auktoriteter och stabilitet” som röstar högerpopulistiskt. Hon förklarar inte varför det skulle innebära att det inte har med ekonomi att göra.

I likhet med många andra tyckare som gärna vill få det att framstå som att Trumps seger inte bottnar i väljarnas ekonomiska villkor, framställer hon det som att de som röstade på honom inte alls tillhör en utsatt grupp. Självfallet var många av dem som röstade på Donald Trump rika republikaner som skulle röstat på Republikanerna oavsett kandidat. Vad som bör oroa Marçal är de 16 procent av de fattigaste i USA som i det här valet övergav Demokraterna till förmån för Donald Trump. Hon noterar dessa procent men går inte så långt att hon försöker förstå varför de röstade som de gjorde. Dock undviker hon rasistargumentet genom att faktiskt

påpeka att Hillary Clinton förlorade störst i de delar av USA där Barack Obama hade störst stöd bland vita i valet 2012.

Hur Katrine Marçal än väljer att tolka valresultatet så är det ur ett vänsterperspektiv viktigt att se och förstå varför det fanns ett stort stöd för Donald Trump bland vita män och kvinnor i arbetarklassen, i synnerhet i det så kallade rostbältet. Delstater som Michigan, Wisconsin, Ohio, och Pennsylvania avgjorde valet. I Ohio vann Trump med en marginal på över 8,5 procent. Där vann Barack Obama både 2008 och 2012.

Många väljare som traditionellt röstat på Demokraterna valde i år Trump framför Clinton. Väljarna i de här områdena har hittills varit en central bas för Demokraterna, precis som arbetarklassväljare i Norrbotten har varit en bas för Socialdemokraterna i Sverige.

Demokraterna kommer att vända och vrida på valresultatet i oändlighet. Faktum kvarstår: partiet har förlorat arbetarklassen. Detta genom att med fula medel och knep föra fram en presidentkandidat som förkroppsligar det självgoda och genomkorrupta politiska etablissemanget. En kandidat som för många amerikaner stod för ”more of the same”. Genom detta agerande gav Demokraterna USA fyra år med en gränslös rasistisk, sexistisk och homofobisk mansgris vid makten. Fyra år av rädsla för flera grupper i det amerikanska samhället, framförallt minoriteter, invandrare och papperslösa. Fyra år av en man som för många väljare har kommit att symbolisera den amerikanska drömmen om att alla kan lyckas, men som kommer att försätta landet i en konstant mardröm. Någon borde påminna Donald Trump om att alla utom urbefolkningen är immigranter i USA.

Arbetarklassen led oerhört stor skada under finanskrisen och blöder fortfarande. Det var arbetarklassen som fick betala krisen med sina skattepengar, förlorade arbeten och hem, samtidigt som Hillary Clinton kliade Wall Street på ryggen och själv tillhör den elit som skapat känslan av total maktlöshet hos stora delar av befolkningen. Clinton är också en av de ansvariga för Irakkriget, ett krig som har gett många arbetarklassfamiljer trasiga och traumatiserade söner och döttrar utan rimligt socialt och ekonomiskt stöd för skador de fått i ett krig de aldrig hade deltagit i om militären inte hade varit en utväg för arbetslösa med låg utbildning.

Donald Trump har sagt att han ska rädda jobben och att Irakkriget var en katastrof. Det är lätt att vara kritisk mot att delar av den amerikanska arbetarklassen inte ser Trump för den han är: en företrädare för USA:s ekonomiska elit. Samtidigt är det upp till Demokraterna att visa att partiet kan och vill föra en politik som faktiskt gynnar arbetarklassen. Att en galen miljardär framstår som ett bättre alternativ visar att partiet inte har lyckats med det. Demokraterna gav inte klasshatet möjlighet att riktas åt rätt håll.

I våras kritiserade jag en text i SSU:s idépolitiska tidskrift Tvärdrag där skribentens favoritcitrat av Clinton var ett där presidentkandidaten skröt om att hon minsann inte stannat hemma och hållit tejudning utan gjort karriär istället. Väldigt få kvinnor i USA har kunnat stanna hemma och hålla tejudningar. Det är dessa kvinnor som med en öronbedövande majoritet har röstat på Donald Trump.

Bara 34 procent av de vita arbetarklasskvinnorna som gick till valurnorna röstade på Clinton. 62 procent röstade på Trump. Dessa kvinnor har röstat mot en kvinna ur eliten, en kvinna som har gynnat sig själv på alla upptänkliga vis, samtidigt som vita arbetarklasskvinnor fått det allt sämre. Som utrikesminister gav Clinton till exempel sin och makens privata fond en rad lukrativa uppdrag. The Clinton Foundation står som ett slags monument över makarnas korruption och samarbeten med diktaturer.

Precis som en stor andel av männen i samma klass har dessa kvinnor lagt en röst som uttrycker vrede över etablissemangets girighet och arrogans. Som Åsa Linderborg skrev häromdagen i Aftonbladet är det inte fråga om någon ”populistisk fördom” utan om en helt saklig beskrivning när Trump påstår att det finns en maktelit som går sin egen väg på bekostnad av de breda folklagren.

Åsa Linderborg vänder sig emot påståendet att de som röstat på Donald Trump enbart skulle vara rasister fyllda av hat och ondska. Visst är de fyllda av hat, men det är ett hat som i grund och botten handlar om att människor är trötta på fyrtio år av stagnerade reallöner och vill ha ett jobb och en inkomst som går att leva på. Det hat som många av Trumpväljarna har gett uttryck för riktar sig mot det korrupta etablissemanget och de sociala och ekonomiska orättvisorna. Det är ett hat som högerpopulismen har lätt för att göda med rasism.

Medan Bernie Sanders kunde ha kanaliserat detta hat i konstruktiv riktning, personifierar Hillary Clinton det korrupta etablissemanget. Det tål att upprepas eftersom det är en av huvudanledningarna till att hon inte vann valet. Under primärvalet visade de flesta opinionsundersökningarna att människor inte ansåg att Hillary Clinton var att lita på, hon saknade trovärdighet. En uppfattning som bekräftades av läckorna från de hårt hemlighållna Wall Street-talen där hon påpekar att hon har en privat och en offentlig åsikt.

Men Hillary Clinton var inte ensam om att ha dåliga opinionssiffror. Hon tävlade med Trump om att vara mest impopulär. Årets presidentval hade det lägsta valdeltagandet sedan år 2000. Bara drygt hälften av alla röstberättigade tog sig till valurnorna.

Många av de svenska skribenter som okritiskt och utan analys hyllat Hillary Clinton under den här valomgången, går nu ut och gör halva pudlar till höger och vänster.

Under primärvalet kritiserade jag Aftonbladets ledarkrönikör Karin Pettersson när hon hävdade att Bernie Sandersupportrarna var ett gäng kränkta vita män med skägg. Nu erkänner även Karin Pettersson att hon hade fel om Clinton: det var inte rätt kandidat.

Karin Pettersson menar att vänstern nu måste omvärdera sina ståndpunkter. Men vilken vänster menar hon? Den vänster jag mötte i USA hade inga illusioner om Hillary Clinton. Det var den politiska och mediala eliten som hade det. Det hade varit fint om Karin Pettersson hade kunnat rapportera en mer nyanserad bild redan under primärvalet istället för att upprepa den Clintontrogna amerikanska medielitens "sanningar". Hon tror fortfarande inte att Bernie Sanders hade kunnat vinna, men erkänner att Demokraterna hade behövt mer av Sanders politiska linje.

I dagens USA går det ökande välståndet till den rikaste procenten samtidigt som arbetarklassen har halkat efter. Ojämligheten sliter isär landet. Journalisten och forskaren Remi Adekoya skriver i en artikel i Guardian att en vänster som inte kan vinna de vita arbetarklassväljarna är tandlös. Hans slutsats är att vänstern för att kunna vinna måste sluta fokusera enbart på identitetspolitik och istället fokusera på att återanknyta till de vita väljare som förlorats på vägen. Lyckas inte det så kommer vänstern bara att bli svagare medan högerpopulismen växer sig stark, skriver han och påpekar att vänstern är värdelös för minoriteterna om den inte kan vinna val. Minoriteterna behöver en stark vänster: "Om priset för detta är lite mindre fokus på oss och mer fokus på fattiga frustrerade vita väljare, så är det ett pris värt att betala." För att vinna de fattiga vita väljarna bör vänstern fokusera på socioekonomiska frågor, på ojämlikhet och stagnerade löner, menar han. Trumps löften om att stänga gränserna och behålla jobben i USA har lockat människor som är utmattade av den hänsynslösa tävling om jobben som nyliberalismen har skapat. Den största väljaromsvängningen i USA ägde rum bland de som tjänar mindre än 30 000 dollar om året, det är de väljarna som måste tävla med mexikanska immigranter om låglönejobben. Många av dessa väljare röstade på Obama 2012. Nu röstade de på Trump.

Remi Adekoya understryker att socioekonomiska frågor inte bara skulle locka vita arbetarklassväljare: de berör alla, oavsett etnicitet, religion eller kön. Hans kritik av identitetspolitiken kommer från ett helt annat håll än den kritik som på sistone dykt upp på den politiska högerkanten. Här handlar det istället om att stärka vänstern på ett sätt som gynnar utsatta grupper.

Journalisten Malcom Kyeyune drar vissa liknande slutsatser i sin blogg. Han menar att en stor del av vänstern är snar att avskrika människor och behandla dem som om de inte är kapabla till verkliga politiska ställningstaganden: ”I takt med att globalisering och andra objektiva ekonomiska förändringar skärt samhället itu och lämnat människor på bar backe, gjort dem till främlingar och utbölingar i sina egna hembygder, så har vi låtsats som om att politik handlar om rätt åsikter, som om åsikter och ”värderingar” bara liksom springer ur något sorts metafysiskt vakuum.”

Kyeyune har rätt i att det är oerhört väsentligt i dessa tider att förstå istället för att fördöma. Att vinna över istället för att förolämpa. Som författaren Thomas Frank skriver i brittiska Guardian så är det kanske ”dags att fundera över om det finns något i detta att skrika gällt självrättfärdigande från en position med hög social status som driver bort människor”. Han skriver också att amerikanerna ville ha en slägga att krossa systemet med, men Demokraterna erbjöd dem en korrupt teknokrat som ansåg sig stå på tur till presidentposten.

Vad är det då som krävs för att vinna arbetarklassväljarna? I en artikel i Harvard Business Review gör genusforskaren och juridikprofessorn Joan C. Williams en genomgång av vad Demokraterna inte förstår när det gäller den amerikanska arbetarklassen. Hon menar att en stor andel arbetare har betydligt svårare för en kvinna från den politiska eliten, än en man som de upplever har byggt sitt eget välstånd. De upplever att människor med universitetsutbildning ser ned på dem medan de kan beundra en ”self-made man”. Hillary Clinton är sinnebilden av den arroganta trångsynthet som många i arbetarklassen förknippar med eliten. Hennes politik har inte gynnat arbetarklasskvinnor och i det här valet gick klass före kön för de väljare som drabbas värst av dagens ekonomiska och politiska system.

Williams tar upp ett antal punkter som hon anser att de progressiva borde komma ihåg inför nästa val. Bland annat att det inom arbetarklassen finns en kritisk inställning mot de allra fattigaste som inte minskar av att de sociala skyddsnäten konstrueras för att bara fånga upp de som har det allra sämst ställt och inte den breda arbetarklassen. Hon menar att utformningen av till exempel Obamacare borde ha varit mer gynnsam för bredare delar av arbetarklassen. Genusforskaren påpekar också att det är viktigt att förstå hur klass har kommit att handla om geografi. I det amerikanska inlandet är arbetslösheten stor, liksom antalet krigsveteraner med skador som gör dem oförmögna att arbeta. Klasskonflikterna har kommit att skapa en stor spricka mellan stad och landsbygd och enligt Williams måste den som vill knyta an till vita arbetarklassväljare fokusera på ekonomi på det sättet som Bernie Sanders gjorde. Många av dem som röstade på Trump i år gjorde det för att varken Demokraterna eller Republikanerna erbjöd dem något alternativ. Det är arbetarna i Wisconsin, Ohio, Michigan och Pennsylvania som har förlorat jobben på grund av frihandelsavtalen som båda partierna omfamnat. Avtal som Trump motsätter sig.

Precis som Socialdemokraterna i Sverige borde gå åt vänster för att motverka SD, borde Demokraterna i USA se att den politik som Bernie Sanders förespråkade skulle vinna tillbaka mark för partiet. Sanderskampanjen var en enande kraft. Raka motsatsen mot Donald Trumps splittrande effekt. När jag var på ett Sandersmöte i Cleveland i november förra året stod unga arga stålarbetare sida vid sida med Black Lives Matter-aktivister, studenter, sjuksköterskor, krigsveteraner, afroamerikanska skolflickor och pensionerade lastbilschaufförer. En av de unga stålarbetarna höll ett plakat. På plakatet var det ett hjärta.

Det är det USA jag tror på och det är det USA som mina vänner inom den amerikanska vänstern kämpar för ska slå igenom, oavsett om det är genom utomparlamentarisk kamp, genom att driva Demokraterna åt vänster eller genom att mobilisera för att bilda ett nytt arbetarparti. Dessa människor är värda allt stöd och all solidaritet, nu mer än någonsin. Donald Trumps valseger är nedslående och skrämmande, men den kan också vara den sista gnistan som behövs för att tända en större eld: en folklig mobilisering till vänster i USA.

Hur länge varar romansen mellan Putin och Trump?

Per Leander

Internationalen 18/11 2016

- ▶ **Ingen hemlighet att Kreml hoppades på Trumpseger**
- ▶ **Clinton skulle ha fortsatt USA:s hårda linje mot Ryssland**
- ▶ **Klickar det inte mellan Putin och Trump blir krisen värre**

Att den ryske presidenten Vladimir Putin hoppades på att republikanernas presidentkandidat Donald Trump skulle vinna det amerikanska valet var ingen hemlighet, och Kreml har troligen gjort sitt för att hjälpa till genom hackerattacker och smutskastning av Hillary Clinton. Putin och Trump är politiskt lika varandra med sina nationalistiska, familjekonservativa och auktoritära uppfattningar. Att Donald Trump har sagt sig vilja ha bra relationer med Putin, och att han till och med kan tänka sig att erkänna Rysslands annektering av Krim, låter så klart som goda nyheter för den ryske presidenten.

Samtidigt finns det också en osäkerhet i Kreml om var man egentligen har Donald Trump, och vad som kan komma att hända de närmaste åren. Även om Kreml till en början ser positivt på Trumps seger, är de styrande i Ryssland fullt medvetna om att saker och ting fort kan bli mycket värre om det inte klickar mellan Putin och Trump. ”Putin är macho, Trump är också macho, kanske kan det bli problem”, säger den ryske politiske analytikern Sergej Markov till brittiska The Guardian.

Om Hillary Clinton hade blivit president skulle Ryssland veta vad de hade haft att vänta sig från USA. Hon skulle ha fortsatt samma hårda linje som Barack Obama, med ekonomiska sanktioner, officiella fördömanden av Putins utrikes- så väl som inrikespolitik, en fortsatt satsning på Nato och uppbackning av de stater som är uttalat fientliga till Ryssland, som Ukraina, Georgien, Polen och länderna i Baltikum. Troligtvis hade Clinton även blivit mycket aggressivare i sin ton än den relativt diplomatiska Obama. Men Hillary Clinton skulle ha varit mer eller mindre beräknelig för Kreml att ha att göra med. Den nye presidenten Donald Trump är helt oberäknelig och kan därmed bli mycket farligare på sikt.

Man ska komma ihåg att Kremels positiva inställning till Donald Trump idag, påminner mycket om situationen efter det amerikanska presidentvalet 2008, då Barack Obama segrade. Efter åren med republikanen George W Bush i Vita huset, då relationerna mellan Ryssland och USA snabbt försämrades i samband med Irakkriget och kriget i Georgien, blev Putin mycket glad när republikanerna förlorade makten och ersattes av Obamas demokratiska administration, med ingen mindre än Hillary Clinton som utrikesminister. Under ett par år såg också relationerna mellan USA och Ryssland ut att förbättras, fram till Ukrainakrisen.

Bland ledarna i Ukraina, som efter den så kallade ”Majdanrevolutionen 2014” och nyorienteringen till Väst är helt beroende av stödet från USA, finns också en känsla av osäkerhet om vad man har att vänta med Donald Trump som amerikansk president. Men alla är inte oroliga. – Traditionellt är republikanerna tuffare mot Ryssland än demokraterna. I kongressen har de röstat för sanktioner och även pläderat för export av vapen till Ukraina, ett förslag som Obamaregeringen stoppade, säger den ukrainska statsvetaren Oleksiy Haran till TT.

Även den ukrainske presidenten Petro Porosjenko menade vid en presskonferens under sitt besök i Stockholm i måndags, att Ukraina räknar med ett fortsatt starkt stöd från USA under Donald Trump som president.

– Ukraina har stöd från båda de amerikanska partierna, både republikaner och demokrater, påpekade Porosjenko och visade inget tecken på oro.

Vem är Trumps energirådgivare Harold Hamm?

Anders Karlsson

Internationalen 18/11 2016

Det kanske värsta med Trumps makttillträde är att han är en öppen klimatförnekare som hävdar att allt tal om jordens uppvärmning är ”en bluff”. Trump vill att USA ska dra sig ur FN:s klimatavtal och sluta finansiera FN:s klimatsatsningar. Han vill skifta fokus till satsningar på den inhemska kol- och oljeindustrin och bland annat återuppta driften av vilande kolgruvor. Få höjer därför på ögonbrynen inför att Harold Hamm blir Trumps energirådgivare och troliga energiminister när den nya regeringen installeras. Vem är då Harold Hamm? Jo, han är en oljemagnat som enligt Forbes är god för 13,1 miljarder dollar och delstaten Oklahomas rikaste person. Hamm har genom sitt bolag Continental Resources specialiserat sig på fracking, alltså den metod som innebär att pressa vätska genom ett borrhål till dess att bergarten spräcks och den inkaplade oljan eller naturgasen

frigörs och utvinns. De kemikalier som används kan dock förgifta grundvattnet. Fracking är därför en synnerligen miljöskadlig verksamhet.

Fallet Harold Hamm påvisar en trolig tendens med Trumps kommande regim. Det handlar om att storkapitalet till viss del direkt – utan politikerns förmedling – griper tag i samhällsrodret, ungefär som om Marcus Wallenberg skulle bli svensk finansminister.

Bygg en vänster som kan besegra högern!

Uttalande av Solidaritys politiska ledning

Internationalen 18/11 2016

Liksom miljoner människor här och över hela världen vaknade vi upp denna morgon förfärade över och skrämde av att Donald Trump blivit vald till president. Vad vi än tycker om Hillary Clinton och demokraterna ville ingen av oss tro att en stor del av väljarna skulle rösta på Trump. Hans seger speglar ett globalt mönster av en växande populistisk höger, liksom segern för Brexit Storbritannien, och liksom Brexit har den lovsjungits av nationalistiska ledare, som Marine Le Pen, i Europa.

Valresultatet är otvivelaktigt till delar ett uttryck för en vit dominans, men det säger oss mer än så. Enligt många kommentatorers förmenande var det slaget om staterna i rostbältet som kostade Clinton segern. Men vi noterar samtidigt att Obama här vid valen 2008 och 2012 uppnådde ett betydligt bättre resultat bland de vita väljarna än vad Clinton gjorde nu, ett faktum som komplicerar varje antydning om att utfallet enbart skulle handla om vita väljares rasism. Sanningen är att den härskande klassens nyliberala politik under decennier förött arbetande människors liv och sammanhållning i USA och hela världen. Hillary Clinton ses i det sammanhanget som själva förkroppsligandet av denna härskande klassens överhöghet. Hos många vita människor leder det till förbittring, som tar sig uttryck i form av en rasistisk och främlingsfientlig rädsla, men dess orsaker ligger djupare än så. För att rida spärr mot den rasistiska reaktionen måste vänstern på ett trovärdigt sätt demaskera dessa orsaker.

Tragiskt nog har det republikanska etablissemangen förlorat kontrollen över partiet till Donald Trumps högerpopulism, samtidigt som demokraterna i än högre grad hemfallit till att framstå som en nyliberal center. Demokraternas ledning utnyttjade all sin makt för att understryka att Bernie Sanders var chanslös att nomineras. Sanders, en populistisk kandidat som i nästan alla opinionsundersökningar låg bättre till mot Trump än vad Clinton gjorde, fokuserade annars på mycket av den ekonomiska otrygghet som även Trump spelade på. Och, efter att på ett

odemokratiskt sätt banat väg för en kandidat som nästan ingen var tillfreds med, fortsatte demokraternas kampanj att luta åt höger. Man tog därmed röster från vänstern och färgade människor för givna, för att istället koncentrera sig på att vinna över konservativa väljargrupper. Det finns även en del tecken som tyder på att demokraternas ledning välkomnade att Trump skulle nomineras, utifrån antagandet att det skulle möjliggöra för demokraterna att vinna över mindre rasistiska konservativa väljare.

Samtidigt verkar det som om Green Party, det mest tydliga alternativet till vänster om demokraterna, fått färre än en procents röster i presidentvalet. En besvikelse för de som försöker bygga Green Party som ett vänsterparti, varav många nämnde fem procent som ett mål, och helt otillräckligt om man ser till det antal demokrater och oberoende som antingen stannade hemma eller – ännu värre – hoppade över till Trump.

Kort sagt: den vänstra sidan av amerikansk politik kännetecknas av ett vakuum. Ingen seriös analytiker kan mena att presidentfraktionen i det demokratiska partiet står för någonting annat än – i bästa fall – en kalkylerad nyliberalism med ett mänskligt ansikte. Det är just den politiken som lagt grunden till det massiva folkliga missnöjet som vi kan se bland alla folkgrupper och över hela det politiska fältet. Det, i kombination med frånvaron av ett vänsteralternativ, har banat väg för att det folkliga missnöjet istället kanaliseras i högerbanor, åtminstone i termer av val.

Vi är tvungna att slå tillbaka den högerextrema agenda av vit överhöghet och nationalism som Trump representerar. Det är bokstavligen en kamp för livet. Men enda vägen till att besegra högern är att bygga väns tern. Vi kan inte vinna den här kampen genom att bygga en större enhet bakom den härskande klassens utvalda kandidater och deras nyliberala inriktning. Även om rädslan för någonting ännu värre hade mobiliserat tillräckligt med människor för att möjliggöra en seger för Clinton i detta val, och även om det skulle göra det för en liknande kandidat i valet 2020, skulle det endast förstärka demoraliseringen medan högern fortsätter att växa sig starkare. Det skulle inte skapa den makt vi måste vinna för att skapa en bättre värld.

Vägen dit går genom organisering. Vi måste bygga en genuint oberoende politisk makt som kan ge vänstern en mening och möjlighet till att gå fram i val – och allt tar sin början på det lokala planet. Richmond Progressive Alliance, som igår vann tre lokala val och en majoritet i Richmonds kommunala styre, är ett exempel på hur gräsrotsarbete i samband med lokala val kan gestalta sig (Ett sätt att involvera sig i den typen av arbete är att delta i Left Elect-konferensen i Chicago 3-5 mars 2017). Nederlaget för de krafter som strävar efter att utöka antalet privata skolor i Massachusetts är ett annat uppmuntrande exempel på vad vi kan uppnå när vi organiserar oss mot den nyliberala privatiseringsagendan.

Vi måste stödja och bygga rörelsen bakom Black Lives Matter, all kamp i solidaritet med Standing Rock Sioux mot byggandet av oljeledningen i North Dakota, grupper för immigranternas rättigheter och andra organisationer som är i stånd att bygga en folkets makt som på allvar lägger hinder i vägen för Trump och våldet från hans högerextrema anhängare. Det är också av vikt att vi bygger – och gjuter nytt liv i – arbetarklassens organisationer, såväl det traditionella fackliga arbetet för social rättvisa som nya innovativa organisationsformer, vilket kan ena arbetare genom klassolidaritet och bryta det rasistiska inflytandet inom den vita arbetarklassen.

Slutligen måste vi bygga revolutionära organisationer. Den yttersta lösningen kan inte vara någonting mindre än att avskaffa kapitalismen och det system av vit överhöghet och heteropatriarkat som formar dess uttryck. Vi kan dock inte vinna en socialistisk värld utan organisering för socialismen. Vi ger allt vårt stöd till alla som engagerar sig i byggande av en revolutionär organisation i kamp för en rättvis värld, oavsett om det är Solidarity eller någon annan organisation.

Idag fruktar vi alla vad som komma skall och vi behöver alla förena oss med våra vänner, familjer och kamrater för att säkerställa vårt känslomässiga och fysiska välbefinnande. Men vi har inte råd att vänta till morgondagen med att återuppbygga en levande och pulserande antikapitalistisk vänster kapabel till att kämpa och vinna. Med hela vårt hjärta skriver vi under på de ord som idag är på så många läppar: sörj inte, organisera!

Ny tid

Om Trump funkar är något fel med världen (bokrecension)

Lasse Garoff

Ny tid 11/11 2016

Laura och Saska Saarikoski: *Trump och vredens Amerika*.

Översättning: Fredrik Lång och Joel Backström. Förlaget, 2016.

Laura och Saska Saarikoskis reportagebok ***Trump och vredens Amerika*** är en mångsidig och analytisk bok om Donald Trump och det samhälle som skapat honom.

Det är någonting fascinerande med sociopater och narcissister, dessa amoraliska varelser som trampar ner sanning och empati i sin hänsynslösa strävan mot toppen av samhället. Hajarna och tigrarna, de stora kalla rovdjuren. Som en pervers tankelek är det tilltalande. På något plan tycker jag det verkar rysligt praktiskt, att bara skita i alla utom mig själv, krossa mina verkliga och inbillade fiender, bryta mot alla regler, och veta att det alltid kommer att finnas en offentlighet beredd att beundra mig för mina påstådda framgångar.

Det är någonting hos sociopater som är lätt att beundra, och som lett till att de glorifieras i populärkulturen: Gordon Gekko med sitt berömda motto "Greed is good" i **Oliver Stones *Wall Street*** (1987), eller **Martin Scorseses** betydligt svagare imitation Jordan Belfort i ***The Wolf of Wall Street*** (2013), eller Frank Underwood i Netflix remake av TV-serien ***House of Cards***. Deras rena hänsynslöshet är någonting som liknar transcendens, och som bär en yttlig likhet med den övermänniska **Friedrich Nietzsche** beskrev, människan som höjer sig över samhällets konventioner för att skapa en egen moral. Mot detta står sociopaten som en mörk spegelbild, hans morallöshet springer inte ur självförståelse utan ur ett patologiskt beroende av omgivningens beundran. Och där en "övermänniska" är fri (i den mån någon sådan har existerat utanför Nietzsches fantasi), är sociopaten motsatsen, fullkomligt fjättrad av sitt behov av bekräftelse och dominans.

Och även massornas beundran är missriktad – även om somliga sociopater kan nå höga poster i samhället, så är det i sig inget bra recept för framgång att få sin personlighet splittrad och förvrängd av omilda omständigheter. Och ett egendomligt ideal att se upp till.

Ett svart hål

Laura och Saska Saarikoskis bok ***Trump och vredens Amerika*** är den första boken om **Donald Trump** som har utkommit på svenska, utöver Trumps egna böcker. Det är en substansfylld bok som förtjänstfullt placerar in Trump i flera olika perspektiv.

Författarna skildrar hans familjehistoria och barndom, hans karriär som byggherre, hotell-ägare och kasinomogul, hans hårresande sexism, hans uppenbara personlighetsstörningar och hans motsägelsefulla profil som politiker. Slutligen kommer de fram till ett porträtt av en personlighet som är så splittrad och motsägelsefull att det inte finns någonting alls att veta om människan bakom kulisserna. Donald Trump är ingen alls, bara ett levande sug efter bekräftelse, en vandrande tävlingsinstinkt, han är ett svart hål som drömmer grandiosa önskedrömmar, och han är fullständigt beredd att anpassa sin verklighetsuppfattning till dessa. Med det utgångsläget är självinsikt inte bara kontraproduktivt, utan direkt skadligt.

Men Trump har även en stark intuition för människors känsloläge, vilket kom till användning i dokusåpan *The Apprentice*, och med samma showinstinkt sopade han golvet med sina 16 motkandidater till det republikanska partiets presidentkandidatur. Trumps framgångsrika strategi gick ut på att armbåga sig fram till rampljuset och genom en oändlig ström av grodor och förolämpningar hålla uppmärksamheten fixerad vid sig själv. Trump lockade rekordmängder av publik, och medierna som såg sina tittarsiffror (och därmed intäkter) skjuta i höjden tävlade om att ge honom tid i rutan. Och så länge det handlade om att vinna republikanska partiets kandidatur gick planen som smort. Men när den verkliga valkampanjen satte igång och det gällde att övertyga den del av befolkningen som inte är vit, manlig och medelålders blev kampen svårare.

Ur showbrottnings värld

Trump's popularitet har varit den stora oförutsedda nyheten i detta presidentval, med ödesdigra implikationer för det republikanska partiet. I stor utsträckning kan Trump ses som fortsättningen på den aggressivt populistiska Tea Party-rörelsen som fick luft under vingarna i presidentvalet 2008 då den faktaresistent guvernören **Sarah Palin** utsågs till **John McCains** vice presidentkandidat. Under **Barack Obamas** tid som president välkomnades Tea Party-rörelsen av det republikanska partietablissemanget som ett slags nyttiga idioter som med hjälp av värdekonservativa symbolfrågor kunde förmås att rösta emot sina egna ekonomiska intressen. Deras led svällde tacksamt då republikanerna genom en aggressiv obstruktionsstrategi eldade på frustrationen i samhället och skapade bilden av ett havrerat politiskt system. I presidentvalet 2016 identifierade Trump korrekt att denna falang var tillräckligt stor för att ta kontroll över moderpartiet, och grep sin chans.

Laura och Saska Saarikoskis konstaterar att Trump har hämtat lärdomar från showbrottnings värld, där han varit aktiv som manager och konferencier. Hans politik har flera likheter med den världen, både med tanke på målgruppen (vit manlig underklass), dess våldsamt och obscena språkbruk, och dess förenklade narrativ som har en förmåga att sätta kraftiga känslosvall i rörelse hos publiken. Trumps valkampanj har aldrig fokuserat ett dyft på sakfrågor, utan det handlar om onda mot goda, om att vara tuff och hård, och om att ge skurkarna vad de förtjänar. Budskapet slog igenom och välfinansierade förhandsfavoriter som **Jeb Bush** fann sig hopplöst överröstade.

Följaktligen står nu det gamla republikanska partietablissemanget som främlingar i sitt eget parti, där renlärig marknadsliberalism plötsligt ersatts av frihandelsmotstånd och icke-frågor som muren mot Mexiko. Den stora frågan är vilken väg det republikanska partiet tar i framtiden – och om detta rentav kan innebära slutet på det amerikanska de facto-tvåpartisystemet.

Samarbete

Boken har översatts till svenska av **Fredrik Lång** och **Joel Backström** i en halsbrytande takt, vilket dessvärre också märks. I den löpande och behagliga texten finns beklagligt mycket slagfel som stör läsningen. (Å andra sidan är det förståeligt att snabbhet var av nöden.)

Laura och Saska Saarikoskis verk är en kompetent utförd och mångsidig reportagebok som gör ett bra jobb i skärskådandet av fenomenet Donald Trump. Genom att placera in honom i en samhällelig kontext sätter den också fokus på det egendomliga samhälle som premierar hans destruktiva mänskliga egenskaper.

I slutänden är Trump en logisk produkt av en samhällsordning som betraktar konkurrens i sig som någonting produktivt. Det är fråga om en vulgärdarwinism, där tävlingen eller kampen upphöjs till den kännetecknande egenskapen för all världens utveckling, och det är enkelt att se de stora rovdjuren som vinnare och ideal. Men då missar man den viktiga poängen: så gott som alla de stora rovdjuren är utrotningshotade.

Redan på 1800-talet hävdade bland annat vetenskapsmannen **Peter Kropotkin** att evolutionen lika gärna kunde beskrivas som en historik över samarbete istället för kamp. De flesta

mer avancerade arter har uppstått som en sinnrik kombination av olika livsformer i ömsesidigt beroende, och det torde inte vara fel att påstå att ett diskret samarbete varit en betydligt starkare kraft i evolutionen än den mer synliga kampen mellan individer. På samma sätt är människors grundläggande tillstånd inte kamp och tävling, utan ömsesidigt beroende. Och det lika sant i ekonomin som i biologin.

Offensiv

40 000 mot Trump på blott 24 timmar

Brian Watson

Offensiv 16/11 2016

Det otänkbara hände – Donald Trump vann. Vidare har Republikanerna tagit kontroll över båda kongressens kammare. De planerar nu att utlösa en våg av attacker mot de mest sårbara i samhället. Detta får inte ske obesvarat.

Illustration: Anna Palmqvist

Vi måste stå enade och återuppliva solidariteten i den gamla arbetarparollen ”En attack mot en är en attack mot alla”. Vi måste bygga upp ett motstånd mot Trump och högern.

Bara timmar efter att det stod klart att Trump hade vunnit uppmanade Socialist Alternative (CWI:s sympatisörer i USA) tillsammans med Socialist Students and Movement for the 99% till massprotester över hela landet för att ena kampen mot sexism och rasism samt för att börja bygga rörelsen mot Trump och miljardärsklassen. På mindre än 24 timmar hörsammade uppemot 40 000 vår uppmaning.

Antalet människor, framför allt unga, som deltog i de olika städerna är elektrifierande: 10 000 i New York, 6 000 i Philadelphia, 10 000 i Boston, 6 000 i Seattle och 5 000 i Oakland. Våra protester var toppnyheter på nyhetssändningar och media runtom i hela landet och internationellt, från CNN till The Guardian.

Detta är bara början. Redan planeras det för massiva landsomfattande protester vid Trumps installationsceremoni den 20-21 januari för att ge en tydlig signal om att vi avvisar hans

högerpolitiska agenda som innebär trångsynthet och en politik som bara gynnar storföretagen.

Vi måste bygga en gräsrotsrörelse mot hoten om eskalerade massutvisningar och planerna på att slå ned mot muslimska grannskap samt mot fler attacker. Socialist Alternative kommer att vara i förgrunden i bygget av dessa rörelser och demonstrationer samt i att organisera breda koalitionsgrupper i grannskap etcetera för att stå enade mot det trångsynta hatet.

Men för att utmana Trumps agenda behöver vi din hjälp. Vi behöver de miljoner människor som stod för Bernies politiska revolution att gå med i bygget av en självständig gräsrotsrörelse som kan stå emot de kommande brutala attackerna från Trump och högern.

I USA uppmanar Rättvisepartiet Socialisternas systerparti Socialist Alternative till att gå med i partiet, delta i rörelserna samt att donera pengar till kampen. I Sverige uppmanar vi dig till att gå med i RS och CWI samt att ta kampen mot den ökade rasismen som göds och upprätthålls av den rådande högerpolitiken.

Klimatförnekare och rasister i Vita huset

Offensiv

Offensiv 16/11 2016

Protesterna mot Trump i USA går in på sin andra vecka. ”Elever och studenter går i spetsen för en ny runda av protester mot Trump”, rapporterade USA Today i tisdags från de pågående walkouts från skolor och högskolor.

Protestvägen fick nytt bränsle efter att Trump utnämnde rasisten och den djupt reaktionära Stephen Bannon till sin chefsstrateg och seniorrådgivare. Stephen Bannon arbetade tidigare på den ökända investmentbanken Goldman Sachs innan han år 2012 blev chef för det högerextrema mediabolaget Breitbart som står bakom hatsajten Breitbart News Network (breitbart.com).

I augusti blev Brannon utsedd till Trumps kampanjledare och nu blir han presidentens högra hand.

Trump, som är en klimatförnekare, har börjat fylla Vita Huset med meningsfränder som Myron Ebell som fått uppgiften att se över USA:s miljöskyddsmyndighet.

Olje- och gasmiljardären Harold Hamm, en av USA:s rikaste individer, är idag favorit till att bli USA:s näste energiminister. Harold Hamm har varit ”informell rådgivare” till Trump i energi- och miljöfrågor.

När Mann talade på Republikanernas konvent i juli för att USA ”måste fortsätta borra efter olja” och mot regleringar av USA:s oljeproduktion möttes detta av ”konventets jubel”, enligt Reuters.

Hamm är klimatförnekare och hans motstånd mot alternativa källor, som vindkraft, ansågs till och med vara för magstarkt för Republikanerna i presidentvalet år 2012.

Med Trump och andra klimatförnekare i ledningen för USA skjuts alla försök att begränsa den globala uppvärmningen i sank.

Trump, som är emot abort och kvinnors rättigheter, har sagt att hans första beslut blir att utse en ny domare till Högsta domstolen som också är emot abort.

På alla fronter utgör Trump ett hot och varje steg som han tar för genomföra sitt rasistiska och sexistiska program, – massutvisningar, mur mot Mexiko, nya attacker mot aborträtten osv – kommer att möta motstånd.

De senaste dagarnas protester är bara början. Proteströrelsen siktar mot jättelika mobiliseringar den 20 januari nästa år då Trump svärs in som president. Dagen efter kommer Million Women March att hållas i Washington DC.

”Socialist Alternative kallade direkt till protester”

Kristofer Lundberg

Offensiv 16/11 2016

Darletta Scruggs talade på Socialism 2016 i London.

Hela världen är i chock över att Donald Trump blev vald till president. Inte bara arbetarklassen, utan även den härskande klassen, är i chock. I helgen samlades 1 000 socialister på Socialism 2016 i London organiserat av Socialist Party England and Wales, Rättvisepartiet Socialisternas systemparti i England och Wales. Fem kamrater deltog på konferensen från RS där en av talarna var Darletta Scruggs från Socialist Alternative i USA. Nedan följer vad hon berättade för Offensiv.

”Socialist Alternative kallade direkt till protester. På några timmar samlades 40 000 under parollen ’Not my president’. Ett viktigt inslag var att en majoritet var vita, vilket slår håll på myten som påstår att det var den vita arbetarklassen som röstade på Trump. Chocken och ilskan kan också ha öppnat för en ny era av klasskamp.

Att 40 000 samlades på uppmaning av Socialist Alternative visar på den ställning vi har vunnit genom våra korrekta analyser och perspektiv samt hur vi har omvandlat det till handling.

Hela valet har varit en rörelse mot etablissemang. Bernie Sanders var den kandidat som hade kunnat besegra Trump. Han kanaliserade en enorm entusiasm med sin politiska revolution. Men istället för Bernies politiska revolution följer nu Trumps kontrarevolution.

Att Socialist Alternative kunde hamna i ledningen för de protester som nu sprider sig över landet handlar om att vi engagerade oss direkt i valet, byggde upp en preferens och en rörelse.

Socialist Alternative uppmanade Bernie Sanders att stå emot båda Wall Street-kandidaterna och ställa upp som en oberoende kandidat. När han väl deklarerade att han skulle kandidera för Demokraterna var vår linje att han inte borde stödja Clinton om han förlorade. Demokraterna skulle aldrig stödja den politiska revolution han talade om.

Vi startade en rörelse till stöd för Bernie, men oberoende av Demokraterna och på ett oberoende program med våra krav. Vi mobiliserade Marsch för Bernie som samlade tusentals, exempelvis två gånger i Chicago med 3 000 och 5 000 deltagare, men även i Seattle, Boston och runt om i landet. Då det stod klart att Bernie backade upp Hillary ändrade vi fokus till att initiera rörelsen Beyond Bernie. Genom dessa plattformar har vi vunnit respekt och vi har hela tiden pekat på nästa steg.

Flera aktiva inom Demokraterna har lämnat partiet och anslutit sig till Socialist Alternative efter detta. Detta var också vad som ledde till att vår uppmaning till en utmarsch möjliggjordes på Demokraternas konvent.

En serie protester avlöste varandra med tusentals deltagare och våra möten samlade hundratals.

Hotet från Trump är på riktigt och ger en varning om att kriser för och hat mot etablissemangen inte nödvändigtvis leder till revolutionära eller socialistiska slutsatser, utan kan gå en reaktionär väg. Hotet från Trump var inte tillräckligt för att människor skulle lägga sin röst på Hillary.

Trump har lyckats utnyttja en ilska som finns mot ett system han själv representerar. Han vet vilken bluff det här systemet är. Han och hans familj har blivit miljardärer på att utnyttja det riggade systemet. Risken är nu att högerpopulistiska grupper och högerextrema försöker flytta fram sina positioner i svallvågorna av valresultatet.

Det finns en rädsla för att Trump kommer att piska upp ytterligare rasistiska stämningar. Medans Trump är en rasist och sexist kom stödet för Bernie Sanders framför allt från kvinnor och svarta. Man ska inte dra generaliseringar av väljarna, utan man måste vinna över de missnöjda till socialismen och peka på behovet av gemensam kamp och organisering för verklig förändring.

Alla som röstade på Trump är dock inte rasister. Man ska inte förminska hotet från rasism eller den strukturella rasism som är inbyggt i systemet och genomsyrar hela den amerikanska historien. Men vi ska inte vända ryggen till de som har röstat på Trump, utan istället vinna över dem med klassappeller.

Demokraterna säger nu att de litar på att Trump ska göra sitt bästa för landet och uppmanar folk till lugn, samtidigt som tiotusentals har tagit till gatorna. Den härskande klassen är beredda att normalisera Trump för att slippa den revolt som växer fram mot honom då de är mer rädd för den rörelsen.

Demokraterna har inte gjort något för att mobilisera mot Trump. Den övriga vänstern har intagit en fullständig sekteristisk inställning och ställt sig vid sidan av. Istället för att förklara varför man inte ska stödja Demokraterna fördömer de dem som har röstat på Demokraterna. Det finns en vilja till "vänsterenighet" bland vissa skikt som frågar sig varför inte vänstern går samman, men denna rörelse som nu mobiliserar visar varför: Andra grupper vill inte involvera sig med massorna. Det är tydligt att vi behöver ett nytt arbetarparti och Socialist Alternative kommer att vara med och skapa förutsättningarna för detta.

Intresset för våra idéer kan ses i att 400 deltog på vårt öppna möte dagen efter valet i Boston för att diskutera socialism och revolution. Inom loppet av 27 timmar fick vi 400 medlemsansökningar mailat till Socialist Alternativ på grund av den roll vi har spelat i protesterna och med anledning av att vi intervjuades av CNN. Vår kamp, paroller och entusiasm har skapat hopp i mitten av detta mörker som omger oss."

Proletären

Varför vann Donald Trump?

Robert Mathiasson

Proletären 17/11 2016

Hur ska kommunisterna se på presidentvalet i USA och Donald Trumps seger? Om detta höll Kommunistiska Partiets ordförande Robert Mathiasson en inledning på partistyrelsens möte den 12 november. Följande är en redigerad version av denna inledning.

Först några fakta för att få proportioner på valresultatet. Till att börja med fick Trump, precis som vid George W Bushs valseger år 2000, färre röster än sin huvudmotståndare. Det slut-

giltiga resultatet är ännu inte klart men Hillary Clinton har i nuläget 800000 fler röster än Trump. Samtidigt har Clinton tappat över fyra miljoner röster jämfört med Barack Obama i valet 2012.

Valdeltagandet ser ut att ha sjunkit några tiondels procent jämfört med 2012. Det uppskattas ha varit 58,1 procent.

Till detta ska läggas de sex miljoner amerikaner som fråntagits sin rösträtt på grund av att de dömts för brott. Florida, en så kallad swing state, står för 27 procent av det totala antalet som berövats sin rösträtt. Mer än var femte afroamerikan i Florida har berövats sin rösträtt.

Lika höga siffror ser vi i Tennessee och Virginia, och i Kentucky är det mer än var fjärde afroamerikan som på detta sätt saknar rösträtt.

För att bedöma politiska strömningar i ett land bör man även ta med alla de människor som lever och verkar i landet, men som inte är medborgare och därför inte får rösta. I USA är detta antal cirka 20 miljoner människor eller 7-8 procent av befolkningen, och då pratar vi inte om de illegala invandrarna.

I vissa delstater är denna procentandel betydligt högre. Som i Kalifornien där nästan 17 procent av befolkningen inte är medborgare, i Texas 13,5 procent, i Nevada 13 procent och i Florida 11 procent.

Totalt innebär det alltså att långt under hälften av befolkningen i USA finns bland de röstande i presidentvalet. Donald Trump fick med andra ord inte ens en fjärdedel av befolkningens röster, vilket inte skiljer honom från tidigare presidenter, men vi ska ha med oss detta när vi pratar om politiska strömningar.

Över till valresultatet. Jag läste en artikel av manusförfattaren och debattören Jeremy Pikser. Han beskrev den parlamentariska utvecklingen i USA sedan 1960-talet på följande sätt:

Lyndon B Johnson genomför ett folkmordskrig i Vietnam, men tanken att Richard Nixon skulle kunna vinna presidentvalet 1968 anses omöjlig.

Nixon vinner och det blir värre än någon kunde tänka sig.

Jimmy Carter lovar en ny era av ärlighet och alla hederliga människor jublar när han vinner 1976.

Carter gör ingenting för att reparera den skada som Nixon gjort. Han stödjer shahen av Iran, finansierar islamistiska fundamentalister i Afghanistan med mera. Men ingen trodde att ett högerspöke som Reagan skulle ha en chans att bli president.

Reagan vinner. Det blir mycket värre än någon kunde tänka sig. Värre än Nixon.

Efter parenteser Bush den äldre lovar Bill Clinton en ny era av progressiv politik till förmån för vanligt folk. Alla hederliga människor jublar när han vinner valet 1992.

Clinton gör ingenting för att reparera den skada som Reagan och Bush skapat, utöver att föra en politik som gynnar den översta procenten. Clinton avreglerar finanssektorn, privatiserar fängelsesystemet, svälter ihjäl en halv miljon irakiska barn. Men tanken på att George W Bush och de högerspökarna som står bakom honom ska kunna vinna valet år 2000 anses otänkbar.

Bush vinner och det blir mycket värre än någon skulle kunna förutse. Mycket värre än Reagan.

Barack Obama utlovar hopp, framtidstro och förändring. Hela världen jublar när han vinner.

Obama gör ingenting för att reparera den skada som Bush ställt till med. Fredspristagaren Obama satsar mer på kärnvapen än någon av sina föregångare, han bombar sju länder, han stänger inte Guantánamo och han utökar drönarkrigföringen där han själv agerar åklagare,

domare och bödel. Bankcheferna från 2008 sätts inte i fängelse utan blir istället ministrar. Obama kampanjade mot frihandelsavtal 2008, men är den president som verkligen drivit på för TTIP och TPP.

Lägg där till Obamas bailouts av storbanker, den skenande skuldsättningen både offentlig och privat, massdeportationer av latinamerikanska invandrare, polisens mördande av svarta, satsningen på fracking och Obamacare som endast omfattar 15 av de 50 miljoner som saknar försäkring blir i praktiken en reform för statliga subventioner åt försäkringsbolag och läkemedelsbolag snarare än en sjukvårdsreform.

Men ingen tror att ett högerspöke som Donald Trump ska ha en chans att vinna presidentvalet 2016.

Det är en förenklad, men trots allt ganska riktig beskrivning av de gångna 50 årens parlamentariska utveckling i USA. Detta radband av lögner tillsammans med det faktum att finanskapitalet och det militärindustriella komplexet har skaffat sig ett ännu starkare grepp om den politiska apparaten ligger givetvis bakom den enorma folkliga misstron mot den politiska makten.

Kommentariatets hobbypsykologiska förklaringar om växande hat och ilska och arga vita män kan vi lämna därefter. Desto viktigare de ekonomiska och politiska orsaker som ligger bakom den massiva ilskan. En ilska som inte alls bara kan reduceras till Trumps valseger. Pratet om missnöjesval som något negativt utgår från att normalläget hos människor skulle vara liknandhet.

Bara några fakta:

- USA har genomgått en massiv avindustrialisering. Tillverkningsindustrin hade 1980 27 procent av de privatanställda. Idag är den siffran runt 10 procent.
- Trots den omfattande monopoliseringen är USA fortfarande ett småborgerligt land utanför storstäderna där småhandlare och mindre industrier och verksamheter är avgörande och bärare av den amerikanska drömmen som säger att om du startar eget och jobbar hårt kan du komma upp dig. Denna dröm har blivit en mardröm under nyliberalismens årtionden. Ta bara exemplet Walmart, affärskedjan som slår ut och deklasserar småbourgeoisin i parti och minut. Med resultatet att sex medlemmar i familjen Walton, som äger affärskedjan, har en gemensam förmögenhet som är lika stor som 40 procent av den amerikanska befolkningens.
- Nollräntepolitiken som gynnar finanskapitalet genom att de kan belåna sig ännu mer och spekulera med lånade pengar har samtidigt inneburit nolltillväxt för 50 miljoner pensionärer som räknat med att kunna leva på sina besparingar. Samtidigt har pensionerna sjunkit, finanskraschen gjort bostäder värdelösa och medicinpriser skjutit i höjden, delvis på grund av Obamacare.
- Under krisen har nästan alla amerikaner fått det sämre eller sett sina inkomster stagnera. Samtidigt har storföretagens vinster fördubblats och Dow Jones-börsen tredubblat sitt värde. 97 procent av all BNP-tillväxt sedan 2010 har tillfallit den rikaste procenten, som Donald Trump tillhör. Resultatet av denna massiva ansamling i samhällstoppen är att 0,1 procent av USA:s befolkning äger lika mycket som 90 procent.
- Samtidigt växer klyftorna mellan maktcentrat och övriga landet. Tre av fyra av de rikaste distrikten i USA ligger i närheten av Washington DC. I Washington DC fick Clinton 93 procent av rösterna och Trump bara 4 procent, inte konstigt att kommentariatet och eliten inte trodde att Trump hade en chans.

Även inom etablissemangen i Republikanerna var motståndet mot Trump stort, något som bara gynnade Trump. Men nu lär vi se en mängd Canossavandringar till Trump Tower från republikanska toppar.

Att döma av valresultatet skär Trumps stöd rätt igenom klasserna. Det som sticker ut är att det är småstäder och landsbygd som valt Trump och att han lyckats mobilisera stora delar av den vita arbetarklassen och småbourgeoisin.

Bakom finns givetvis den regelrätta misshandel som den kapitalistiska krisen utsatt dessa för. Men också de identitetspolitiska storstadsdemokraternas oförmåga att nå dessa grupper.

Många spekulerar i att om Bernie Sanders stått mot Trump så hade republikanerna förlorat. Det går givetvis aldrig att veta, men just Clintons korrupktion och oförmåga att prata klasspolitik har varit till Trumps absoluta fördel, vilket han villigt har erkänt själv.

Författaren och debattören Jean Bricmont, som skrev boken Humanitär imperialism, skrev tidigare i år en intressant artikel om Trump och den liberala intelligentsian. Där tar han upp varför Demokraterna förlorat mycket av sitt stöd inom den vita arbetarklassen.

Bricmont skriver att ”budskapet [från Demokraterna och den intellektuella vänstern] till den vita arbetaren som mist sitt jobb som en följd av utlokaliseringar, som inte har något annat alternativ än att jobba som pizzabud, är att han borde vara förtjust över att kunna leva i en mångkulturell värld, där man kan ta en bit sushi, lyssna till afrikansk musik och resa på semester till Marocko. Han blir tillsagd att absolut inte komma med några rasistiska, sexistiska eller homofoba kommentarer, att homoäktenskap innebär ett enormt framsteg och att idealsamhället inte innebär relativt jämlika villkor för alla, utan snarare ett samhälle där alla har lika chans att slå sig fram och där det inte sätts någon gräns för ekonomisk ojämlikhet så länge denna inte härrör ur diskriminering av minoriteter. Allt är väl så länge det finns ett försvarligt antal kvinnor, svarta och homosexuella bland miljardärerna”.

Jean Bricmont fortsätter: ”Det dolda föraktet för den vita kristna majoriteten, som förmodats vara evigt privilegierad till följd av födselns nycker, i en tid när den i själva verket befinner sig i total upplösning, undergående ekonomisk och moralisk kris, detta kunde inte undgå att leda till en motreaktion.”

Bricmont skrev detta den 30 mars i år. Nu har denna motreaktion tagit sig till Vita huset.

Trump's seger kan förhoppningsvis vara den sista spiken i identitetspolitikens likkista. Eller som den amerikanske dödsdömde politiska aktivisten Mumia Abu Jamal kommenterade valet: ”Om Trump är det politiska priset vi tvingas betala för att besegra Clintons nyliberalism, låt så vara.”

Demokratiska partiet har sedan länge förberett marken för det som nu sker. Parallellerna till den svenska socialdemokratin och Vänsterpartiet är uppenbara. Demokraterna har inte drivit klassfrågor över rasgränserna. De har istället förespråkade svart mobilisering och organiserat partier och politik utifrån etniska gränser. För att garantera röster till partiet och representation av svarta kandidater eller andra etniska grupper.

Detta gäller alla utom den vita arbetarklassen, som betraktats som valboskap som alltid kommer att rösta på Demokraterna i en evig tacksamhet över New Deal på 1930-talet. Men New Deal-reformerna är avskaffade, jobben utflyttade, den vita arbetarklassen osynliggjord av en storstadsfokuserad och korruperad politikerklass och rent av betraktad som fienden av en intellektuell identitetspolitisk vänster.

Efter Trumps seger har media, inte minst här i Sverige, spelat upp samma skådespel som efter Brexitsegern. Det felröstande folket beskrivs som utbildade och dumma rasister, de är bakåtsträvande och inskränkta.

Givetvis finns det gott om reaktionärer och rasister i USA, men vallokalundersökningarna säger även något annat om de politiska stämningarna i USA.

Enligt vallokalundersökningar anser 75 procent att ”USA behöver en stark ledare för att ta tillbaka landet från de rika och mäktiga”. 72 procent sluter upp bakom uppfattningen att ”den

amerikanska ekonomin är riggad till fördel för de rika och mäktiga”. 68 procent anser att ”de traditionella partierna och politikerna inte bryr sig om vanligt folk”. 76 procent anser att ”mainstreammedia är mer intresserade av att tjäna pengar än berätta sanningen”. Och en bra bit över hälften anser att de har fått det ytterligt svårt att klara sig i livet och att de inte känner igen sig i det land som USA har blivit.

Så ser det alltså ut bland de som röstade i valet. Sannolikt är siffrorna ännu högre bland alla de som inte röstade, som vände ryggen åt spektaklet utifrån insikten att Wall Street styr över Main Street oavsett vem som sitter i Vita huset.

Det tragiska är att det är miljardären Donald Trump som lyckats använda dessa utbredda uppfattningar som vind i sitt politiska segel.

Vad som kommer att hända under Trumps presidentskap återstår att se. Men hur Trump ser på sin egen roll tror jag är klart. När Trump var på jakt efter en vicepresident vände sig hans stab till en av hans forna utmanare. De erbjöd honom vice presidentskapet och att han skulle få ta hand om inrikes- och utrikespolitiken. Han svarade: ”Om jag tar inrikes- och utrikespolitiken, vad ska Trump göra?” Och fick svaret: ”He’s gonna make America great again”.

Trump har gjort sig en ekonomisk karriär på att sätta sitt namn på byggnader som han själv inte äger och driver. Möjligen tänker han sig ett liknande presidentskap.

Man drar osökt parallellen till Ronald Reagan, som i mångt och mycket var en staffagefigur. Reagans uppgift var att personifiera den amerikanska drömmen, en landsfader som strödde käcka oneliners omkring sig och spred trygghet, samtidigt som kapitalisterna förstörde landet och krigshökarna i Pentagon krigade på.

Bakom Reagan fanns etablissemang av krigshökar och finanskapitalister. Något liknande lär vi nog se när Trump de kommande månaderna ska bygga sitt lag. Vicepresidenten Mike Pence, som är en ultrakonservativ typ ur det republikanska partiets etablissemang, ger nog en fingervisning om att det inte kommer ske några radikala förändringar på regeringsnivå.

Häromdagen uttalade sig Bernie Sanders i en ganska lång intervju i CNN. Istället för att råskrika om fascism sade Sanders att han bejakar den ilska inom arbetarklassen som framkom i valet och att han kommer att stödja Trump i den mån han menar allvar med att förbättra livssituationen för vanligt folk, rensa upp i korruptionen, bryta finanskapitalets makt över politiken och satsa på infrastruktur och samhällsbygge. Men att han med all kraft kommer att bekämpa Trump om han försöker utnyttja ilskan till att spela ut folk mot varandra.

Jag vet inte hur mycket man ska förlita sig på Sanders. Han gjorde trots allt gemensam sak med Hillary Clinton. Men han bars ändå fram av miljoner amerikaner på en politik där han vågade prata klass och utmana eliterna.

Och jag menar att hans sätt att närma sig valresultatet är riktigt och något vi här i Europa kommer att få lära av när det ser ut som om Trumpliknande rörelser och partier kommer ta över regerings- och presidentposter framöver.

”Trump-seger förödande för arbetarna – vi måste ta till gatorna”

Patrik Paulov

Proletären 17/11 2016

Miljardären Trump kommer inte att göra något för att förbättra villkoren för de arbetare som röstat på honom. Det säger Cherrene Horazuk, fackordförande från Minnesota. Hon menar att arbetarrörelsen och de progressiva krafterna måste ut på gatorna mot den reaktionära politiken.

Några veckor innan presidentvalet intervjuade Proletären Cherrene Horazuk, ordförande för den stridbara fackklubben 3800 inom AFSCME. Det är ett förbund som organiserar anställda

inom offentlig service i USA. Dessa arbetare har vanligen låga löner och dåliga anställningsvillkor.

När vi mötte Cherrene Horazuk på Fackliga världsfederationens kongress i Sydafrika suckade hon över det kommande valet mellan två representanter för överklassen.

Med valet avklarat kontaktar vi henne på nytt för en kommentar. Nu står mobilisering till protester mot Trump högt på agendan.

• **Vilka var dina tankar när det stod klart att Donald Trump blir USA:s näste president?**

– Jag blev upprörd och förfärad över att denne rasistiske, trångsynte fiende till invandrare, muslimer och kvinnor hade valts till president. Vi räknar med att se en upptrappning av våldsamma attacker mot olika färgade befolkningsgrupper, kvinnor, homosexuella, lesbiska, bisexuella och transpersoner när de mest trångsynta av Trumps anhängare frossar i hans seger.

• **Hur kommer det sig att Trump lyckades få så stort folkligt stöd? Vilka var det som röstade på honom?**

– Denne miljardär använde sig av extrem högerpopulism och utnyttjade människors missnöje med det kapitalistiska systemet. Hans kampanjretorik drog till sig alla typer av reaktionära krafter i detta land. Men det måste noteras att ett stort antal av Trumpväljarna stödde Barack Obama i valen 2008 och 2012.

– Det är människor som har sett sina samhällen drabbas av ekonomisk åtstramning och avindustrialisering. De vill ha en förändring, och Trumps budskap om att bryta handelsavtalen fick stöd hos dem.

– I beslutsamheten att skicka ett budskap till Washington-eliten var det för många lätt att bortse från den rasistiska och kvinnofientliga retoriken. Men det råder inget tvivel om att denne miljardär inte kommer att göra något för att förbättra villkoren för arbetande människor.

• **Hur ser du på Hillary Clintons skuld till att Trump segrade? Varför lyckades hon inte få stöd från de miljontals som stod bakom Bernie Sanders?**

– Hillary Clinton var en oerhört svag kandidat som representerade Wall Streets intressen, och massor av människor litar inte på henne och ogillar henne. Hennes nyliberala politik inkluderade raserandet av låginkomsttagarnas välfärdssystem. Hon är en krigshetsare som spelade en roll i kuppen i Honduras och hon har förespråkat snabba militära aktioner mot Iran och

andra länder. Hennes nyliberala politik innehöll inte något för att den lösa den kris som många arbetande människor står inför.

– Socialdemokraten Bernie Sanders var otroligt populär, särskilt bland de unga och stora delar av den vita arbetarklassen. Det fanns inte något hos Hillary Clinton som motiverade flertalet Bernie-anhängare att stödja henne, förutom det faktum att hon inte var Trump.

– Om något så visar detta val att det är själva systemet som borde åtalas och dömas. De rika har två politiska partier. Kapitalismen är ett misslyckat system.

• **Vad kommer att hända framöver när Trump tillträtt som president 20 januari?**

– Trump som president och republikansk kontroll över representanthuset och senaten samt många statliga myndigheter kommer att innebära en förödande politik för arbetarklassen – om vi inte tar till gatorna för att stoppa den.

– Fackföreningarna kommer att förlora många av de legala rättigheter som vi har kämpat för i årtionden. Den minimala sjukvård folk har fått genom Obamacare kommer sannolikt att avskaffas. Pensions-systemet kommer troligen att privatiseras. Kvinnors rättigheter och hbtq-rättigheter kommer sannolikt att rivas upp. Vicepresident Mike Pence tror på elchockterapi för hbtq-personer och är för att avskaffa kvinnors lagliga rätt till abort.

– Värst drabbade blir troligen invandrare, muslimer och färgade, de främsta måltavlorna för Trumps reaktionära retorik. Han har redan tillkännagivit sin avsikt att utvisa två till tre miljoner illegala invandrare och skära ned bidragen till städer som ger en fristad åt papperslösa. Han har föreslagit hårda personkontroller av muslimska flyktingar, inklusive ett eventuellt stopp för muslimska invandrare.

• **Vilket svar kommer Trump att få från radikala arbetare och progressiva rörelser?**

– Vi ser nu ett otroligt uppsving i de folkliga rörelserna. Hundratusentals människor har redan gått ut på gatorna runt om i landet för att protestera mot Trump och dessa protester måste fortsätta.

– Alla progressiva måste göra vad vi kan för att bygga och stärka proteströrelser, oavsett om det gäller arbetarrörelsen, kampen mot polisens brott, ursprungsfolken i Standing Rock, rörelser för invandrare rättigheter eller andra. Vi måste göra det här landet ostyrbart för Trump.

Kan syrisk folket lita på Trump?

Patrik Paulov

Proletären 17/11 2016

Medan progressiva krafter i USA manar till protester mot reaktionären Trump finns det andra som är glada över hans valseger. Många syrier hoppas på ett slut på det den destruktiva imperialistiska inblandningen. Men går det att lita på Trump?

Att invånare i Syrien jublar eller åtminstone känner sig mer hoppfulla efter valet i USA är inte konstigt.

Den sittande presidenten Barack Obama bär ett stort ansvar för massdöden, förstörelsen och flyktingkatastrofen i Syrien. Utan inblandningen av USA-imperialismen och dess allierade, utan deras massiva stöd till de väpnade grupperna, så hade det fasansfulla kriget med största sannolikhet aldrig brutit ut.

För folket i Syrien symboliserar Hillary Clinton inte bara en fortsättning på det som varit. Hon står för något ännu värre. Hon har öppet förespråkade ett mer aggressivt militärt agerande mot Syriens regering, och terroristfinansierarna Saudiarabien och Qatar har pumpat in stora belopp i paret Clintons stiftelse.

Blir det Trumps utlovade skifte i Syrienpolitiken som gäller? Eller blir det vicepresident Mike Pences linje, som mer liknar Clintons krigsretorik?

Jämför det med Trumps tydliga kritik mot USA:s destruktiva krig.

Det var fel att störta Iraks Saddam Hussein och Libyens Muammar Gaddafi, för det har bara lett till terror och kaos, menar Trump. Det är fel att försöka störta Syriens Bashar al-Assad och stödja ”moderata” rebeller när IS är huvudproblemet. Bättre att USA gör gemensam sak med Ryssland mot terroristerna, menar den blivande presidenten. Vilket var vad Trump och Putin talade om under sitt telefonsamtal i måndags.

Det är inte konstigt att många syrier är glada över att Trump besegrade Clinton.

Att kasta ur sig löften om dramatiska förändringar under en valkampanj är en sak. Vad Trump kommer att göra som president kan mycket väl bli något helt annat.

Det är uppenbart att det finns motsättningar inom USA:s politiska och militära maktelit i synen på vad som bör göras i Syrien. Här finns många som likt Clinton vill trappa upp de militära insatserna. Här finns också krafter som anser att åtgärder som gynnar al-Qaida-terrorister i Mellanöstern är kontraproduktiva och utgör ett allvarligt hot mot USA:s intressen.

Motsättningarna talar för att Trump skulle kunna finna stöd för åtminstone en försiktig utrikespolitisk kursändring.

Det finns annat som talar för att det mesta kommer att fortsätta som tidigare.

Den förste utländska ledare som Trump ringde efter valsegern var Israels premiärminister Benjamin Netanyahu. Han leder det Israel vars krigsmakt återkommande bombat den syrisk armén och stött Jabhat al-Nusra och andra grupper som terroriserar Syriens folk.

Flera av Trumps närmaste medarbetare är lika mycket krigshetsare som Hillary Clinton. Blivande vicepresident Mike Pence tillhör Republikanska partiets etablissemang. Han tycker precis som Clinton att USA borde upprätta en flygförbudszone över delar av Syrien. Att göra det vore detsamma som en krigsförklaring mot Syrien och indirekt mot dess militära samarbetspartner Ryssland. Pence har också lyft fram behovet av att visa de militära musklerna mot de som sticker upp när USA framstår som svagt.

I september utnämnde Trump den tidigare CIA-chefen James Woolsey till en av sina rådgivare. Woolsey tillhör den grupp av neokonservativa hökar som ihärdigt lobbade för Irakkriget 2003 och har starka band till det militärindustriella komplexet.

En som avfärdar alla tankar på ett utrikespolitiskt skifte är Mellanösternreportern Robert Fisk. Stödet till Israel kommer att fortsätta precis som vapenexporten till Saudiarabien, skriver han i brittiska The Independent.

Det är också det budskap som sprids av den saudiska panarabiska tv-kanalen al-Arabiya. Bara ett dygn efter att Trump vunnit spred al-Arabiya nyheten att medarbetare i Trumps kampanjstab redan i våras meddelade Saudiarabien och övriga Golfstater att de inte skulle lyssna på ”kampanjretoriken”. Budskapet var istället att Trump ”ser framemot att göra affärer tillsammans och utforska möjligheter om han skulle vinna presidentposten”.

Om ovanstående är sant vet vi inte.

Men det syriska folket gör nog klokast i att inte lita på en blivande president för världens imperialistmakt nummer ett – oavsett vackra löften.

Revolution

Amerikas Brexit: För att bekämpa Trump, bekämpa kapitalismen!

John Peterson

Revolution 14/11 2016

Så har ”Demokraternas hårda skola” till sist fått ett slut. Det som en gång verkade otänkbart – som ett avsnitt av tv-serien Twilight Zone – har förvandlats till en surrealistisk verklighet. Efter att Hillarys ”blå brandvägg” oåterkalleligt börjat luta till Trumps fördel, rasade den slutligen samman. Mediernas experter försökte verka fortsatt sammanbitna, men de var tydligt chockade – liksom miljontals andra.

Obama skänkte en klen tröst då han sade att ”solen går upp i gryningen.” Men den kommer att gå upp över en helt annan värld: en som har bevittnat hur den ruttna Clinton-dynastin fallit över en natt, och hur ”det mindre onda”-strategin slagits i spillror.

”Gråt inte, bli inte arg. Förstå.” – Spinoza

”Allt fast förflyktigas, allt heligt profaneras.” – Karl Marx

”This can't be happening!”

Om allt varit som förut skulle valet inte ens ha varit jämnt. Men som vi förklarat är inte saker som förut. Det sunda förnuftet pekade entydigt mot en seger för Clinton, men under den ekonomiska krisens slag har det sunda förnuftet kastats ut genom fönstret. År 2016 har varit populisternas år – såväl till höger som till vänster – och efter att Sanders trängts undan har Trump varit den som tjänat mest på detta. De enorma och livliga folkmassor han lyckades samla, medan ”Crooked Hillary” kämpade för att generera medvind i presidentvalet gav en tydlig indikation om att något stort var på gång.

Därför borde vi inte vara ett dugg förvånade. Vi förklarade faktiskt i vår analys före valet att ”om Brexit kunde inträffa, så kan Donald Trump bli USA:s nästa president.” Under en epok präglad av kapitalismens långt gångna förfall bör man förvänta sig det otänkbara. När marxister säger att ”skarpa och plötsliga vändningar” står på dagordningen är det inte bara tomma ord. När vi förklarade att valet skulle innebära en avgörande vändpunkt i den allmänna situationen – oavsett vem som vinner – så var det ingen överdrift.

I efterdyningarna av Sanders kandidatur, och nu efter valet av Trump, kan ingen hävda att inget någonsin kommer att förändras i USA. Må vara att detta inte är den sortens förändring

som miljontals människor hade hoppats på, men det är icke desto mindre en kolossal förändring.

Betydelsen av detta för världsekonomin och klasskampen är omöjligt att förutse i sin helhet, men effekterna kommer att vara omfattande. Till och med innan det slutgiltiga resultatet hade tillkännagivits, hade Dow Future-indexet fallit med 700 punkter, den mexikanska börsen hade förlorat 10 procent av sitt värde gentemot dollarn, guldpriset sköt i höjden, och asiatiska marknader sjönk.

USA är inte en andra klassens före detta stormakt av marginell betydelse, utan det viktigaste landet i det kapitalistiska och imperialistiska systemet. Som Financial Times uttryckte det: ”De vidare implikationerna av valet av Mr Trump går ännu inte att förstå till fullo. Varje opinionsundersökare i hela landet feltolkade USA:s befolkning. Genom att välja en man som väljarna visste var respektlös inför USA:s konstitutionella finesser, har Amerika sänt den parlamentariska motsvarigheten till en självmordsbombare mot Washington. Mr Trump har mandat att spränga systemet. Hans förutsägelse om ett 'Brexit gånger tio' var en underdrift. Storbritannien må vara på drift, men konsekvenserna för dess beslut är i stort sett provinsiella.”

Hillary Clinton borde ha haft segern som i en liten ask. Varenda opinionsundersökning gav henne en rejäl segermarginal. Men vid halv elva på morgonen (östkusttid) hade tidvattnet vänt och uttalanden som ”jordbävning”, ”oroväckande”, ”populistisk revolt”, ”slut på det amerikanska experimentet”, ”förlorad stat”, och ”apokalyps” haglade i medierna. Det blev alltmer tydligt att ”inte Hillary” skulle segra. Hur kunde experterna ha så fel?

Enkelt uttryckt gav opinionsmätningarna helt fel indikationer eftersom media så gärna ville tro på sina egna sagor: att den populistiska ilskan var övergående och att kandidaten med mest pengar alltid vinner. Precis som de gav Bernie Sanders en snöbolls chans i helvetet att hota Clinton, förutsatte de självbelåtet att Trumps krassa rasism, sexism och ignorans skulle vara tillräckligt för att sänka honom. Sanders kapitulerade under trycket. Men Trump gjorde det inte, trots de skoningslösa ansträngningarna från media och hans eget parti för att få honom att rätta in sig i ledet eller ge upp. Hans supportrar belönade hans uthållighet genom att massivt sluta upp för att ge honom segern.

Det stod mellan ”Americas most unwanted” och mest impopulära kandidater. Som en analytiker uttryckte det, slutade det med att: ”Den värsta kandidaten i de amerikanska presidentvalens historia visade sig vara Hillary Clinton.” Utan mycket till kampanjmaskineri red Trump på en väg av ilska hela vägen till Vita huset.

Motvalet

Som vi förklarade dagen före valdagen: ”Detta var alltid ett val som Clinton skulle förlora – närmare bestämt efter att hon och DNC manövrerat på ett odemokratiskt sätt för att snuva Bernie Sanders på segern. Obama är trots allt fortfarande relativt populär, ekonomin har ännu inte sjunkit tillbaka i lågkonjunktur, i efterdyningarna från Occupy Wall Street och Black Lives Matter tenderar den generella stämningen bland unga att luta tydligt åt vänster, och Trump är en reaktionär fårskalle och en clown. Men det finns en hake: miljontals hyser ett starkt hat mot Hillary Clinton. De ser henne som en lögnaktig, oärlig fuskare, köpt och betald av Wall Street. Hon är symbolen för en karriärisk insider, själva förkroppsligandet av 'business-as-usual'-politik. Efter erfarenheten av Sanders är parollen 'jag är åtminstone inte Trump!' inte tillräckligt för att motivera miljoner människor att gå till valurnan.”

En överväldigande majoritet av amerikaner anser att landet är på väg åt fel håll och det talade emot det regerande partiet. Bland den så kallade millenium-generationen (födda 1980-2000) tappade Clinton 11 procent i Florida i år jämfört med Obama. Många valde att rösta på ett tredje parti, trots att de riskerade att ses som ”bortkastade röster”. Givet Elektorskollegiet och storkapitalets herravälde över kampanjfinanserna, anser en majoritet att deras röst är värdelös.

Är det egentligen så svårt att förstå? De unga såg båda huvudkandidaterna som ”skrämmande”, ”ett skämt”, ”ett hån”, och ”en förolämpning”.

”I det här valet känner jag mer att du vet vem du inte vill ha, än att du vet vem du vill ha,” sa Abriona Johnson, 20, servitris på Draught House i norra Philadelphia som planerade att rösta på Hillary Clinton för att ’hon inte är Trump.”

Vissa Trump-anhängare var precis lika missnöjda med valet. Cal Summers, en 19-årig student på Bucks County Community College, planerade att rösta på Trump eftersom han stöttade Trumps ekonomiska politik och för att ”Hillary Clinton är en skurk.” Men han ansåg att valet var ”ganska skrämmande” eftersom båda kandidaterna var så bristfälliga. När han fick frågan om han skulle ha stöttat en annan kandidat i primärvalet svarade han: ”ärligt talat, vem som helst hade varit bättre.”

Till och med den berömda satirsidan The Onion hade svårigheter med att göra satir på valet. Enligt Ben Berkley, online-tidningens redaktionschef, är det ”svårt att höja volymen när högtalarna redan är sprängda och allas öron redan blöder.”

Kvinnor och Clinton

Vissa kommer att skylla valutgången på sexism och kvinnohat. Och visst finns det ingen tvekan om att detta splittrande gift lever och frodas i USA och kommer att fortsätta att göra det så länge som klasser och konstgjord nöd får bestå. Men det finns dock många fler orsaker till att Hillary förlorades än hennes kön. Som aktivisten och skådespelerskan Susan Sarandon sade: ”Jag röstar inte med min vagina.”

Även om Trump är en motbjudande sexist i ord och personlig handling, så bleknar detta i jämförelse med Clintons attacker mot miljontals arbetande kvinnors intressen både i USA och internationellt. Ett exempel är den ökända Clinton-stiftelsen som bara ger sina kvinnliga anställda 72 procent av vad deras manliga kollegor tjänar – vilket till och med är lägre än det 75-procentiga genomsnittet för icke-vinstdrivande organisationer. Rent konkret betyder det att hon betalar kvinnor 7,20 dollar jämfört med männens 10 dollar för samma utförda arbete. Vi behöver inte ens gå in på det lidande som drabbat miljontals kvinnor i Syrien, Irak, Afghanistan, Libyen, och varhelst statssekreterare Clinton rått över bombningar och kapitalistisk plundring.

Den överväldigande majoriteten av amerikaner skulle inte ha några som helst problem med att välja en kvinnlig president, och anser att det skulle innebära en milstolpe. Men när det väl kom till kritan kunde inte dessa miljoner män och kvinnor förmå sig att rösta på just denna kvinna som president. De röstade inte på Trump för att de är korkade och okunniga, utan för att deras klassinstinkt sade dem att Hillary Clinton var deras klassfiende.

”Det är ekonomin, dumbom”

Det verkliga arvet från Obama efter åtta år vid makten är den bakomliggande förklaringen till resultatet. Som Martin Wolf från *Financial Times* underströk före valet:

”Ärren från krisen, som inkluderar minskat förtroende för rättskaffenheten och kompetensen inom den finansiella, intellektuella och lagstiftande eliten, bildades ovanpå äldre ärr.

Den reella medianinkomsten för hushållen ökade med 5,2 procent mellan 2014 och 2015. Men den förblir lägre än nivåerna före krisen. Den är i själva verket lägre än nivåerna som nåddes år 2000 och har till och med fallit konstant relativt till BNP per capita sedan mitten av 1970-talet. Denna utveckling hjälper en att förstå flodvågen av besvikelse, till och med förtvivlan, som blottlagts så brutalt av detta grymma val.

Inte särskilt förvånande är att ojämlikheten har förvärrats markant. Mellan 1980 och den senaste perioden har den rikaste 1 procentens andel av den samlade bruttolönen ökat från 10 procent till 18 procent. Till och med efter skatt ökade den med en tredjedel, från 8 procent till 12 procent. Ökningen av VD-löner i jämförelse med arbetarlöner har varit enorm. USA har den högsta ojämlikheten av alla höginkomstländer och har sett den snabbaste ökningen av ojämlikhet bland de

sju ledande höginkomstekonomierna. Skillnaden mellan dessa länder tyder på att ökad ojämlikhet är långt mycket mer ett samhälleligt val än ett ekonomiskt tvång.

Nära besläktat med den ökande ojämlikheten har varit en nedgång av lönekvoten av BNP från 64,6 procent år 2001 till 60,4 procent år 2014. Arbetare har inte bara lidit av en allt mindre del av kakan. Precis lika betydelsefullt är den stadiga uppgången av andelen män mellan 25 och 54 år som varken arbetar eller söker arbete från 3 procent på 1950-talet till 12 procent idag. Till och med Frankrike har varje år sedan 2001 haft en högre andel unga män i arbete än USA. Sedan 1990-talet, har USA haft den näst största ökningen av män som inte arbetar, jämfört med alla de övriga medlemsländerna i OECD.”

Det är ingen slump att Trumps budskap fick ett gensvar från Rostbältet och vidare. Särskilt Mellanvästra USA drabbades hårt av krisen, och tidigare demokratiska fästen som Michigan och Wisconsin, samt Rostbältesstater som Pennsylvania och Ohio röstade på Trump. Utan en tydlig ledning från arbetarrörelsen har man avvisat den kapitalistiska globaliseringens konsekvenser på ett impressionistiskt och nationalistiskt sätt, genom att vända sig mot invandring, Kina, etc.

Miljontals amerikaner känner att de inte har någon framtid och att deras värdighet har tagits ifrån dem av den ständigt malande krisen. Den rasande epidemin av heroinmissbruk är bara ett sätt det uttrycker sig på. De vill ”dränera träsket” i Washington och ”ta tillbaka sitt land” – trots att de aldrig kontrollerat det.

Demokraterna har styrt under de mest lönsamma åren i Wall Streets historia och nästan ett decennium av stagnation och nedskärningar för arbetare. De kan inte leva på förbrukad ångkraft och tomma löften för evigt. Detta förklarar varför Donald Trump, trots att han är en miljardär, kunde spela rollen som outsider – och jämfört med Clinton så är han definitivt det. Han är den första president som aldrig haft någon hög politisk eller militär position. Och trots att han ljuger nästan hela tiden, innehåller just hans attacker mot etablissemang ofta ganska mycket sanning.

”Vänster” och ”höger”

Trots att det till ytan sett verkar motsägelsefullt uttryckte miljoner som röstade på Trump sin klassinstinkt, om än på ett förvirrat och förvrängt sätt. Det är återigen värt att citera från det vi skrev på kvällen för valet:

”Hur ska man förstå Trumps stöd? Om han faktiskt skulle kunna vinna, betyder det att miljoner amerikanska arbetare kommer att rösta på honom. Hans kärnväljare är helt klart den 'upprörda småborgerligheten' – även om den är till antalet förminskad och samhälleligt maktlös – men han har också blivit en kanal för den djupt rotade ilskan bland miljontals vanliga arbetare. För att förstå vad som händer, måste vi överge den begränsade förståelsen hos borgerligt liberala och mainstream-akademiker av vad som utgör 'vänster' och 'höger'. Kort sagt, vi måste analysera den här processen ur ett klassperspektiv.

För marxister representerar 'vänstern' arbetarklassens levande, historiskt progressiva intressen, i dess kamp för den revolutionära socialistiska omvandlingen av samhället. 'Högern' utgörs av de som försvarar och tjänar på den döende, ruttna kapitalismen, ett bakåtsträvande system baserat på utsugning och förtryck som har överlevt långt mycket längre än sitt bäst före-datum, på grund av fackföreningsledarnas förräderi. Den grundläggande skiljelinjen går inte på ett abstrakt sätt mellan den ena eller andra politiken, utan längs klasslinjer: är du en arbetare eller lever du på arbetarnas döda eller levande arbete?

För att upprätthålla illusionen om 'majoritetens demokratiska styre', måste man tillåta arbetare – som vida överstiger kapitalisterna till antalet – att rösta (eller åtminstone de som inte har diskvalificerats från att rösta på en myriad av förfalskade grunder). Under vanliga perioder, är ytliga skillnader i samhället, ekonomin, eller i utrikespolitiken tillräckligt för människor för att 'bestämma sig' för vem de ska rösta på. Men i tider då motsättningarna inom systemet tänjer de existerande partierna till bristningsgränsen, och inga alternativa arbetarpartier med massbas uppstår för att fylla tomrummet, krävs andra metoder för att saker ska hålla sig inom säkra gränser.

Medvetet eller omedvetet, är vänster- och högerpopulismens funktion att fånga in arbetare för att rösta på partier som står för klassintressen som är diametralt motsatta deras egna. Genom att framställa världen och politiken som 'vi mot dem' längs olika ideologiska och demografiska linjer, riktar man uppmärksamheten bort från problemets kärna: den organiska krisen och systemets återvändsgränd. Men att väcka dessa krafter innebär samtidigt ett potentiellt hot mot den etablerade ordningen, och det är inte säkert att de som väckt dem kan kontrollera dem. Knepet är reta upp folk lagom mycket för att få dem till valurnorna, men inte så mycket att de faktiskt tror att de har något att säga till om hur samhället ska styras. Efter valet förväntas alla gå hem till sitt och lämna politiken åt proffsen. Gud förbjude att de går ut på gatorna, ger sig på kapitalet, ockuperar fabriker, och organiserar storstrejker.

Så låt oss förtydliga: Demokraterna är inte 'vänster', och Republikanerna är inte 'höger'. De är båda högerpartier. Båda har alltid varit och är än idag partier för och av den härskande klassen. I bästa fall är de den 'liberala högerflygeln' och den 'konservativa högerflygeln' av kapitalistklassen. Även om de historiskt sett utvecklades som ideologiska motståndare till varandra, så är och förblir både liberalism och konservatism varianter av kapitalistiskt styre som alltid kommer att hålla ihop gentemot arbetarnas intressen. Både Demokraterna och Republikanerna lutar sig demagogiskt mot arbetarklassen, de lovar guld och gröna skogar under valen, men styr i enlighet med kapitalisternas intressen så fort valet är över.

Eftersom det inte finns något arbetarparti med massbas, tvingas arbetarklassen att 'välja' vilken av dessa högerflyglar de ser som 'det mindre onda' varje gång ett val är i antågande. Under decennier kunde Demokraterna spela rollen som mer 'vänster' på grund av arvet från måttliga reformer under FDR och New Deal, John F. Kennedys ungdomliga dynamik, och Lyndon Johnsons 'Great Society'. Men systemets kris betyder att det inte ens finns några smulor kvar att slåss om. Kapitalisterna vill behålla hela kakan, trots att det är arbetarna som står för hela bakningen.

Efter nästan ett decennium av stagnation, försummelse, arbetsbrist och arbetslöshet under Demokraternas styre, är det inte så tydligt för arbetare vilket alternativ som är 'det mindre onda'. Det är främst äldre, vita manliga arbetare som stöttar Trump, varav många är medlemmar i facket. Det var de som huvudsakligen tjänade på det ekonomiska uppsvinget efter kriget och de känner nu av att deras utrymme krymper allt mer. Ännu omedvetna om att deras försämrade levnadsstandard beror på det kapitalistiska systemet självt, och genomsyrade av fackföreningsledarnas idé om att 'arbetare måste samarbeta med cheferna', är de nu desperata att få behålla det lilla de har. De sätter sitt hopp till att en 'stark affärsman' kan garantera detta.”

Ingen lösning under kapitalismen

Men deras felriktade hopp kommer inom kort att krossas mot den kapitalistiska verklighetens klippor. När Trump tar över tyglarna för ett system han har kallat riggat och korrupt kommer graden av hans vanföreställningar att bli uppenbar. I sitt första tal efter valet gav han följande löften:

”Vi kommer att ordna upp våra innerstäder och återuppbygga våra motorvägar, broar, tunnlar, flygplatser, skolor, sjukhus. Vi kommer att återuppbygga vår infrastruktur, som förresten kommer att bli oöverträffad, och vi kommer att sätta miljontals av vår befolkning i arbete när vi gör det.

[...] Vi kommer att ta oss an ett projekt av nationell tillväxt och förnyelse. Jag kommer att skörda den kreativa talangen hos vår befolkning och vi kommer att kalla de bästa och skarpaste för att dela sin fantastiska talang till den allmänna nyttan. Det kommer att ske. Vi har en storartad ekonomisk plan. Vi kommer att fördubbla vår tillväxt och vi kommer ha den starkaste ekonomin i hela världen. Samtidigt kommer vi att vara sams med alla andra nationer, som vill vara sams med oss. Det kommer vi att vara. Vi kommer att ha storartade relationer. Vi förväntar oss att få storartade, storartade relationer. Ingen dröm är för stor, ingen utmaning är för stor. Inget vi önskar för vår framtid är bortom räckhåll.

Amerika kommer inte längre att nöja sig med något annat än det bästa. Vi måste återerövra vårt lands öde och drömma stort och djärvt och vågat. Vi måste göra det. Vi kommer att drömma om saker för detta vårt land, och vackra saker och framgångsrika saker återigen. Jag vill säga till världens befolkning att medan vi alltid kommer att sätta Amerikas intressen först, kommer vi att

förhandla rättvist med alla, med alla. Alla folk och alla nationer. Vi kommer att söka gemensam grund, inte fiendskap; samarbete, inte konflikt.”

Trots alla demagogiska och motbjudande saker han säger lovar Trump jobb åt alla, ett slut på eländet som stavas Obamacare, och att han kommer att få ”dina drömmar... att gå i uppfyllelse!” Medan han har tilldragit sig stödet från många uttalade rasister och vit makt-anhängare, slår hans budskap an en sträng de flesta arbetare trots hans öppna rasism och sexism. Han har utlovat en återvändo till den mytiska gamla goda tiden då USA var ”storartat.” De flesta amerikaner förstår inte att dessa goda tider byggde på helt unika förutsättningar och bara varade några få decennier, bara berikade en del av befolkningen, och aldrig kommer att upprepas, trots Trumps vackra löften.

Trump har också sagt att ”det är så lätt!” att lösa de problem som amerikanska arbetare står inför. Att alla problem skulle lösas utan svårigheter är precis vad miljontals människor hade hoppats på 2008. Resultaten under Demokraterna var dystra, men givet det politiska tvåpartisystemet som har dominerat USA:s politik i 150 år, och fackledarnas nedriga misslyckande att bygga ett alternativ, är det naturligt att ”det andra partiet” återigen är vinnaren på det kokande missnöjet.

Men vi har dåliga nyheter för Mr Trump: Att lösa den kapitalistiska krisen inom systemets ramar är en omöjlighet. I sitt första tal efter valet kallade han till enhet och lovade att bli en president för alla amerikaner. Men detta är inte realiserbart. Han kan bara regera för en del av befolkningen: miljardärerna, vilkas intressen är diametralt motsatta arbetarnas.

Republikanerna kontrollerar nu både kongressen och Vita huset. De kommer att genomföra hårda attacker mot arbetarna, och de kommer inte att ha några ursäkter för att inte leverera efter Trumps utopiska löften. När missnöjet väl infinner sig, kommer det att bli uppenbart att Trumps kampanj, på hans eget förvrängda sätt, har hjälpt till att frigöra samhällskrafter som han eller hans parti kommer att vara oförmögna att kontrollera. Detta är varför den härskande klassen föredrog Hillary. Men genom att så öppet stödja henne har de bara spätt på ilskan och uppmuntrat ett bakslag mot hennes kandidatur.

Bernie Sanders historiska nära miss

Trots Trumps kolossalt oväntade seger, låt oss inte glömma den andra stora skrällen under valet 2016: den massiva rörelse som bubblade upp kring Bernie Sanders. Bara 25 år efter Sovjetunionens fall, i Joseph McCarthys och kommunistkräckens land, gav hans uppmaning till en ”politisk revolution mot miljardärsklassen” honom över 13 miljoner röster i Demokratiska partiets primärval. Hans öppna socialistiska kampanj drog massiva skaror och genererade nivåer av entusiasm som Clintons kallt kalkylerande marknadsföringsteam bara kan drömma om. Trots hans bristfälliga, vänsterreformistiska program stod den enorma uppslutningen bakom Sanders för en politisk jordbävning, som genererade svallvågor över hela planeten.

Efter att Wikileaks avslöjat fulspelet och oärligheten bakom Clinton-kampanjen och DNC-apparaten, vek sig Sanders under trycket, gick över till att stötta Hillary, och vägrade att ställa upp som självständig kandidat (vilket vi uppmanade honom att göra). Orsaken han hävdade var att lansera ett socialistiskt massparti skulle vara ett effektivt sätt att ge bort valet till Trump. Nu när ”det mindre onda”-strategin slagits i spillror, vem kan förneka att Sanders hade kunnat besegra Trump i ett val mellan två, tre eller fler alternativ?

Vare sig folk vill acceptera det eller inte består sanningen: arbetarna kommer att fortsätta att stå på den förlorande sidan tills vi har ett eget parti. En historisk möjlighet gled oss ur händerna. Men vi ska inte förtvivla. Andra möjligheter kommer att öppnas upp. Inget har lösts och naturen avskyr vakuum. Det objektiva behovet för ett politiskt massutlopp för arbetarklassen är mer skriande än någonsin. Sanders-fenomenet innehåller många fruktbara frön för framtiden. Demokraterna har fått ett förkrossande slag, men tills de har ersatts kan de halta

vidare för en tid – precis som det system de representerar måste ersättas av den organiserade arbetarklassens medvetna handling.

Det finns ingen vrede som arbetarklassens

Vi bevittnar amerikansk pragmatism i praktiken, där ett brett lager av arbetare försöker ta saker i sina egna händer på det enda sätt som är tillgängligt för dem i denna stund. Det är trots allt så, att den klassiskt amerikanska lösningen när en tv inte fungerar är att ge den ett välriktat slag med knytnäven. Och när det inte fungerar, är det dags att kasta hela pjäsen i soptunnan och skaffa en ny. Miljoner amerikaner har precis gett etablissemangen de första varnande smällarna. Tids nog kommer de att inse att den nuvarande anordningen är bortom all räddning och behöver ersättas helt och hållet.

Som *Washington Post* i starka ord uttryckte det: ”Denna fränkoppling kan bara förklaras av en längtan att spränga hela systemet. Och jag menar inte bara det politiska systemet. Jag menar varenda elit- och etablissemangsinstitution som någonsin trott sig veta bäst – och media är definitivt inkluderade. Trump är det kollektiva långfingret från alla de som anser att eliten har hånat och avfärdat dem alltför länge. Det är den vanliga människans revansch – som är alltmer anmärkningsvärd av det faktum att detta hat mot eliten och etablissemangen kanaliserats genom en miljardär som berättar för alla hur smart och rik han är.”

Medan många amerikaner har illusioner i Trump fanns det miljoner andra som aldrig stod på hans sida och redan förbereder sig på att kämpa mot honom. Efter besvikelsen över Sanders kapitulation och Clintons miserabla misslyckande att stoppa Trump genom det ”mindre ondas” strategi, kommer folk inte att i blindo återvända till Demokraternas sida. Men som vi förklarar: tills de har ersatts är allt möjligt.

Efter decennier av förräderi har den vita arbetarklassen till sist övergett det Demokratiska partiet. Men deras flirtande med Republikanerna kommer att vara kortlivat eftersom de inte heller har något att erbjuda arbetarna. Andra som hade illusioner i Demokraterna kommer också att bli djupt skakade av detta resultat och kommer att leta efter alternativ.

Detta är de bittra frukterna av taktiken att välja ”det mindre onda”. Det tog mer än 20 år, men Rostbältet har slutligen utkrävt sin hämnd för NAFTA, nedmonteringen av välfärdsstaten, och svängremmen av arbetarfientliga lagar som Bill Clinton fick igenom under 1990-talet. Som vi har varnat för om och om igen: om du antar en strategi baserad på ”det mindre onda”, så kommer förr eller senare ”det mer onda” att segra. Och detta valår var det många som kände att det inte var så tydligt vilket som var vilket.

En ny era av polarisering, åtstramning, och klasskamp väntar

Till de som är förkrossade över resultatet och är rädda att världen håller på att rämna säger vi: kampen har bara börjat! På ett sätt är det bättre att Trump och hans gelikar avslöjas förr snarare än senare, istället för att samla kraft som opposition under ytterligare fyra år, och gång på gång bräka ”vad var det jag sa!” Vi kan vara säkra på att någonting ännu mer till höger skulle ha tagit hans plats – och det kan fortfarande uppstå.

Men tills vidare ligger bevisbördan hos Trump och Republikanerna, och när de misslyckas med att leva upp till förväntningarna kommer inbördeskriget som redan rasar inom deras led att leda till den ena krisen efter den andra i det partiet också. Trump har ingjutit omöjliga förväntningar. Även om hans anhängare är hoppfulla nu, så kommer de förr eller senare att vända sig emot honom. Ilskan, som ännu inte funnit ett sammanhängande utlopp för arbetarklassen, kommer förr eller senare att hitta ett klassbaserat uttryck: ett massparti för arbetare i vilken form det än må ta till en början.

Liberaler och många på vänsterkanten kommer att skylla på arbetarklassens påstådda okunnighet. De kommer att springa runt som yra höns, utropa att himlen faller ner, och att allt rör sig långt åt höger, kanske till och med mot fascism. I verkligheten rör sig saker enligt det

kapitalistiska kaosets oförutsägbara virvlar. Trump är inte orsaken, utan bara resultatet och uttrycket för destabiliseringen av systemet som helhet. En sak måste dock göras klar: revolutionens molekylärprocess i USA har fått sig en adrenalininjektion.

Fackföreningsledarnas strategi att backa Demokraterna har slagits i spillror och deras trovärdighet har kraftigt underminerats. För att slå om kursen och organisera ett segerrikt motstånd mot den kommande attacken behöver arbetarrörelsen en ny politik. De existerande fackföreningarna behöver fyllas av friska krafter, och nya måste bildas för de tiotals miljoner arbetare som inte har något kollektivt försvar mot cheferna. Om de nuvarande ledarna är oförmögna att återuppliva de militanta klasskampsgrunderna som byggde facken från första början, kommer de att trängas undan och nya ledare kommer att stöpas i kampen som ligger framför oss.

Arbetarklassens ambitioner sträcker sig långt över vad kapitalismen kan erbjuda. Unga människor och arbetare kommer inte att ha något annat alternativ än att kämpa. Valet 2016 borde tjäna som väckarklocka. Förändring kommer inte att uppnås genom röster på kapitalisternas partier. Vi behöver våra egna politiska kampverktyg. Vad mer är, vi behöver marxistiska idéer, teori, och perspektiv för att sätta rätt kurs.

Kämpa för socialism!

Viljan att "Make America Great Again!" återspeglar en desperat önskan om att vrida tillbaka klockan till en inbillad tid när den amerikanska drömmen verkade ha ett reellt innehåll. Men marxisterna förstår att inget land i själva verket kan bli särskilt bra under kapitalismen. Det finns bara en väg framåt: att göra hela världen till en bra plats genom socialism.

Många människor är av förståeliga skäl demoraliserade, nedslagna och äcklade. Men det finns ingen tid att förlora. Vi måste vända vår ilska till handling. Men för att vår handling ska vara effektiv, måste vi vara organiserade och beväpnade med ett program och en plan. Det är oundvikligt att det finns en viss förvirring i början, men protesterna kommer inte att låta vänta på sig och kommer med tiden att växa till att omfatta miljontals över hela landet. Som det mest krassa och osofistikerade av den härskande klassens partier, kommer republikanerna att stå inför en kaotisk proteströrelse inom en snar framtid. Protester organiseras redan genom sociala medier och IMT kommer att finnas på plats.

Som vi förklarade bara några dagar innan valet:

"Oavsett vem som vinner, kommer nästa person i vita huset regera över en krutdurk av kris och instabilitet. Nedskärningar, åtstramningar och attacker mot arbetarklassen står på dagordningen oavsett vad kandidaterna lovar. Arbetarna kommer inte att ha något annat val än att kämpa tillbaka på gator, torg och arbetsplatser. Om Trump vinner kommer det inte bara att bli spontana massprotester, utan följden kan också bli att nästa ekonomiska kris bryter ut. Hans anhängare kommer på kort tid lära sig att de blivit svindlade. Om Clinton vinner kommer hennes smekmånad nästan helt säkert bli mycket kortlivad, särskild med vad som kan komma att bli en riktigt allvarlig ekonomisk härdsmälta som skyftar vid horisonten. Den förra krisen minskade inte bara statens kassakistor utan också den folkliga viljan att ge allmosor till den rikaste 1 procenten. Chock och paralysering kommer att ersättas av indignation och mobilisering. [...]"

Långt ifrån att bara lätta på trycket kommer valet att destabilisera situationen ytterligare. Vare sig vi är redo eller inte, finns massrörelser på en skala vi inte sett under vår livstid redan vid horisonten. Livet är den största läraren, och de kommande årens händelser kommer att vara en mycket snabb kurs i kapitalistisk kris på alla nivåer. Även om vi följer alla händelser i valet, kan vi inte distraheras av den borgerliga politikens cirkus. Det finns ingen plats för demoralisering eller rutinism. Tvärtom, borde vi fyllas av en brinnande revolutionär optimism medan vi håller ögonen på bollen: byggandet av en kaderorganisation som är förmögen att skola och stålsätta framtidens revolutionära divisioner."

Hela systemets legitimitet har underminerats i grunden. Enligt William Cohen, som var försvarsminister under Bill Clinton rör sig landet ”sakta mot en ömsesidig garanterad förstörelse (mutual assured destruction) av vårt politiska system”.

Som en arbetarvän i Ohio skrev till mig medan resultaten rullade in: ”Nåväl gamla vän, det ser ut som att det roliga är på väg att börja. Jag röstade fortfarande på ett tredje parti och känner inte alls att jag slängt bort min röst. Som jag ser det, om jag måste välja mellan hundskit från en Rottweiler, hundskit från en Dobberman, eller en pizza, kommer jag alltid att välja pizza även om det är mycket liten chans att jag får den. Det kommer att bli kaos när det amerikanska folket inser att den här solariumbruna miljardären inte representerar dem och inte har deras bästa för ögonen.”

Kapitalismen är bankrutt och detsamma gäller dess politiska partier. Det borgerliga ekonomiska systemets kris återspeglas oundvikligen i en kris för det borgerliga politiska ledarskapet. Över en natt har förändringen av det amerikanska klassmedvetandet tagit ett stort kliv framåt. Valet av Donald Trump utgör ytterligare ett steg på den icke-linjära men obevekliga vägen mot socialistisk revolution.

Det kommer att bli en vild resa. Det finns inte tid för att sitta vid sidolinjerna. Det är dags att organisera sig! För att bekämpa Trump måste man bekämpa kapitalismen! Gå med i IMT eller donera till oss! För ett socialistiskt massparti baserat på fackföreningarna och arbetarklassen!